

תזכורת לחובות

חוברת מספר 9
ינואר 2025

אין תקומה
בלי עסקה

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

הקדמה

בימים אלו, כאשר חטופים ישראלים מתחילים לשוב משבי חמאס ברצועת עזה, הלבבות שלנו פועמים בתקווה ובחרדה. החדשות על שחרורם של נשים, ילדים וגברים ישראלים לאחר כמעט 500 ימי שבי קשים מעוררות בנו תקווה חדשה, לצד כאב על אלו שעדיין נותרו מאחור. ההסכם שנחתם בין ישראל לחמאס, בתיווך ארצות הברית וקטאר, מסמל צעד משמעותי במסע להשבת יקירינו הביתה. בחוברת זו אנו מביאים את קולם של הנואמים, אשר הפגינו ודיברו בתקופה שקדמה לעסקה. נושא החטופים, המלחמה בעזה, והמחאה נגד הממשלה שזורים בכל נאום ונאום, ומהווים את ליבת המחאה שלנו.

הנאומים שנישאו בהפגנות האחרונות מציירים תמונה חיה של הרגשות והדרישות העולים מלב העם. הם מייצגים קול עוצמתי הקורא לאחדות, לצד דרישה נחושה להשבת החטופים ולקיום חברה שבה הערכים של צדק, חירות ושוויון אינם בגדר חלום רחוק. הנואמים ציינו את החשיבות העליונה של פעולה מיידית לשחרור כל החטופים, לצד ביקורת נוקבת על ההנהגה המדינית, שעד כה לא הצליחה לשים קץ לטרagedיה הנמשכת.

הקריאה לשחרור אינה רק דרישה מוסרית; היא גם תזכורת לעוצמתו של הלחץ הציבורי. הנוכחות שלנו ברחובות, המחאות שצובעות את הערים והקולות שמתחברים יחד לזעקה אדירה – כל אלו מבטיחים שהמאבק לא יישכח, ושקולם של החטופים ומשפחותיהם יישמע בכל מקום.

מעבר לדאגה העמוקה לאלו שבשבי, הנואמים מתייחסים גם לתחושת השבר הדמוקרטי במדינה. חוקי השתקה, פגיעות במערכת המשפט, והחלשות הערכים הבסיסיים שעליהם הוקמה ישראל מעוררים זעם ודאגה בקרב רבים. מתוך הזעם הזה עולה גם קריאה לפעולה: לשוב ולחזק את הדמוקרטיה, להגן על החופש האקדמי, להבטיח תקשורת חופשית ולדרוש מנהיגות שמקדמת את טובת הציבור כולו, ולא אינטרסים צרים בלבד.

אבל בתוך כל הכאב והדאגה, יש גם ניצוץ של תקווה. אנחנו רואים את התקווה הזו מתעוררת בעיני האנשים שממלאים את הכיכרות, שרים, קוראים ונאבקים יחד. "כל אחד הוא אור קטן וכולנו יחד אור איתן", הזכירו לנו רבים מהנואמים בחנוכה, ואנו אוחזים במילים האלו כאמת פשוטה וחזקה. התקווה הזו, שהיא גם דרישה וגם פעולה, היא הדלק שמניע את המאבק שלנו.

אנו קוראים לשובם של כל החטופים, ואנו דורשים צדק לכל. אנו מבינים שהמאבק שלנו אינו רק על חזרת יקירינו, אלא גם על חזרתה של ישראל לערכיה הבסיסיים – חברה חופשית, שוויונית ודמוקרטית, שבה איש אינו נשכח, ואיש אינו נותר מאחור.

המאבק שלנו אינו קל, ולעיתים הוא נראה אינסופי. אבל אנחנו כאן, עומדים יחד, עם כוח משותף של תקווה ואמונה שהשינוי אפשרי. כעת, יותר מתמיד, עלינו להחזיק ידיים ולהאמין שיחד נוכל לאחד מחדש את המדינה שלנו ולבנות עתיד טוב יותר לכולנו. לא נרפה, לא נפסיק, ולא נפחד. המאבק הוא שלנו, והעתיד בידינו.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

תוכן העניינים

36	פרופ' מרדכי קרמניצר	3	הקדמה
38	פרופ' שקמה ברסלר	5	חוברות קודמות
40	פרופ' חגי לוין	6	פרופ' איתי אטר
42	יהל אורן	8	פרופ' רוני גבע
44	צרויה שלו	10	רב אלוף במיל' בוגי יעלון
46	פרופ' ברק מדינה	14	מיכל זמיר
48	ד"ר מיטל פינטו	16	פרופ' רועי פרידמן
52	יאיר אלוני	18	יעקב גודו
54	אלוף במיל' נעם תיבון	20	איתי דורון
56	מיכל סלע	22	פרופ' דוד אנוך
58	עו"ד רותם פרלמן פרחי	26	פרופ' איילת בן-ישי
60	ד"ר יואב גרובייס	28	פרופ' יניב רחנאי
62	ערן צלגוב	30	פרופ' יעל ברדה
67	תודות	32	נאור נרקיס
		34	אלוף במיל' עמי אילון

זוהי חוברת אינטראקטיבית. לחיצה בתוכן העניינים תוביל לעמוד המתאים.
ניתן לחזור אל עמוד התוכן מכל דף על ידי לחיצה על הבית הקטן עם מספר העמוד.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

חוברות קודמות

יצאנו לרחובות #4

יצאנו לרחובות #3

יצאנו לרחובות #2

Speak Out #1

יצאנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #5

חזרנו לרחובות #4

חזרנו לרחובות #3

חזרנו לרחובות #2

חזרנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #8

חזרנו לרחובות #7

Speak Out #2

חזרנו לרחובות #6

יתקבלו בברכה חומרים חדשים לחוברות הבאות, נאומים, דעות, שירים, ציורים ותצלומים.

דואל למשלוח: matehaacademia@gmail.com

תודה,

צוות העורכים

אלון קורנגרין, רונית ספר-כהן

פרופ' איתי אטר | אוניברסיטת תל אביב

עצרת נגד חוק ההשתקה באוניברסיטת תל אביב

צהריים טובים אוניברסיטת תל אביב,

היום בשבדיה מוענק פרס נובל בכלכלה. הזוכים בנובל הוכיחו את הקשר הסיבתי בין דמוקרטיה ומוסדות לבין צמיחה ופיתוח כלכלי. החוקרים מראים שכלכלה משגשגת תלויה בקיומם של מוסדות כמו מערכת משפט עצמאית, תקשורת חופשית, שירות ציבורי יעיל, ואקדמיה פורחת. ישראל הופכת ממש לטקסטבוק אקדמפל לקשר בין הרס דמוקרטיה והרס הכלכלה. ביטוי אחד, מדאיג במיוחד לנזק הכלכלי הוא בריחת מוחות. עוד לפני ה-7 באוקטובר 2023, אלפי ישראלים עזבו את הארץ ובמספרים גבוהים משמעותית משנים קודמות. באוניברסיטת תל אביב, מספר חברות וחברי הסגל שיצאו לשבתון בחו"ל הוכפל. מ-55 חברי סגל בשנת 2023 ל-109 ב-2024. חלקם, ניתן להעריך, לא ישובו ללמד ולחקור באוניברסיטה.

העצרת הזו מתמקדת בחוקים הרעים שמטרתם להפוך את האקדמיה הישראלית לכנועה, צייתנית וחלשה. עצרות דומות מתקיימות בשעה זו באוניברסיטאות ומכללות רבות, דבר המבטא את ההתנגדות העזה לחוקים ואת החשש מהנזק האדיר שייגרם, אם החוקים יקודמו. טוב עשו ועד ראשי האוניברסיטאות וועדי הסגל שהוציאו הודעות נחרצות ויוצאות דופן בחריפותן נגד חוק ההשתקה.

יחד עם זאת, תהיה זו טעות חמורה להסתפק בהתנגדות לחוקים הפוגעים באקדמיה בלבד. רק השבוע נידונים בכנסת חוק לסגירת תאגיד השידור הציבורי, חוק להכפפת המחלקה לחקירות שוטרים לשר המשפטים, חוק למינוי נציב פוליטי לתלונות נגד שופטים, וחוק המשנה את הזכות להיבחר. כל אחד מהחוקים הללו מצדיק קיום עצרות, הפגנות המוניות וצעדים חריפים יותר. איזו מדינה תהיה כאן אם מערכת אכיפת החוק כולה תהפוך לפוליטית, אם התקשורת החופשית תיעלם, ורק החוקים נגד האקדמיה יגנזו? איזו מדינה תהיה כאן, אם הזכות להיבחר, הזכות הבסיסית ביותר במשטר דמוקרטי, תיפגע?

במדינה שבה הקואליציה התירה כל רסן במאמציה לרמוס את שלטון החוק, מזלזלת בחיי אדם, ורואה באמת ובמקצועיות מטרד מיותר, ראוי שהאקדמיה תעמוד בראש מחנה המתנגדים, ותיאבק אקטיבית למען מדינה טובה יותר. כדי להצליח במערכה הכל-כך חשובה הזו כולנו נדרשים לצעדים אמיצים ומשמעותיים החורגים מאזור הנוחות, ברמת הפרט וברמה המוסדית. ההצהרה של פרופ' אריאל פורת, נשיא האוניברסיטה, לפיה ישבות אם היועצת המשפטית לממשלה או ראש השב"כ יפוטרו, או אם הממשלה תפר את פסיקת בג"צ היא מופת למנהיגות ציבורית ראויה, שכל כך חסרה בתקופה הזו.

להתנגד זה מתיש. זה גם מצריך משאבים שחסרים לכולנו. ועדיין, הסיבה היחידה לכך שהממשלה מתקשה לקדם את תוכניותיה היא ההתנגדות הציבורית. התנגדות אזרחית, תקשורתית ומשפטית. במסגרת הפעילות של מאבק האקדמיה, סיכלנו את הבחירה בדודי שוורץ, התומך בהפרדה מגדרית לתפקיד סיו"ר מל"ג, מנענו את החלטת שר החינוך לבטל את טקס פרס ישראל, ועצרנו מינוי מועמדת שלא עמדה בתנאי הסף לתפקיד מנכ"לית המועצה להשכלה גבוהה. לכן, גם כשקשה, ובהחלט קשה, לא להפסיק להתנגד. רק כך יש סיכוי.

חג החנוכה מתקרב. בוא נזכור שכל אחד הוא אור קטן וכולנו ביחד אור איתן.

פרופ' רוני גבע | אוניברסיטת בר אילן

הם שיכורי כח!

מנהלים מלחמה ללא אופק מדיני, משאירים את החטופות והחטופים מאחור, בזזים את הקופה הציבורית, פוגעים בראשות השופטת, בתקשורת החופשית, בראשי זרועות הבטחון, בזכות למחות, בזכות להבחר, בזכות לשיויון בפני החוק, בזכות לחינוך לבריאות ורווחה מינקות ועד לזקנה, גזלים לנו את התקווה. לא נעמוד מנגד!

כעת הממשלה פועלת להכפיף את האקדמיה לאג'נדות פוליטיות, מחוקקת חוקי דיכוי של מערכת השכלה הגבוהה, פוגעת בהכשרה המקצועית העיקרית של המדינה! ויוצרת בדיוק את התנאים שמובילים לבינוניות ולבריחת מוחות!

כך קרה במלחמות העולם באירופה, כך קורה במדינות עם משטרים חשוכים, כך קורה אצלנו היום! ניסיונות השתלטות על המועצה להשכלה גבוהה וסדרת חוקים חשוכים:

- **חוק השתקה** - המפלה שמעצם קיומו, מטיל דופי, מעודד פופוליזם, וקיצוץ כנפיים, באמצעות סנקציות תקציביות, בילוש, והלשנה
- **חוק הפחדה** - וסגירת תאים סטודנטיאליים - יעודד הפליה כנגד בנות ובני מיעוטים
- **חוק הפרדה מיגדרית בלימודים לתארים גבוהים** - ידכא נשים ויקשה עליהן להשתלב באקדמיה ובחברה, ופוגע באיכות ההוראה וההכשרה

מאיפה תבוא הקידמה?! מה יעמיד אותנו על הרגליים!?

שלום אני רוני גבע, פרופסור באוניברסיטת בר-אילן, וממובילות מחאת האקדמיה, שואלת את עצמי כל בקר מחדש, כמו כולנו: איך יוצאים מהמשבר הנורא הזה?

אנחנו כאן כבר כמעט שנתיים, עמוק בבוץ בכל כך הרבה זירות- אין אור! אני פה היום כנציגת מאבק האקדמיה של מוסדות ההשכלה הגבוהה בישראל, המוסדות שאמונים על הענקת השכלה! מקצוענות! גירוש הבורות! חיפוש האמת! טיפוח הדור הצעיר ומנהיגות הדור הבא.

כולנו יודעים שזה יכול להיות אחרת. אבל במקום שנתמקד כחברה בנושאים החשובים שעל הפרק, הממשלה - מתעסקת בעצמה, מקדשת בורות, מרימה לחובבנות, ולכוחנות.

כח הוא לא תחליף לידע, לאנושיות ולמומחיות!

סבי, סבא ישעיהו, נהג לאמר ש"ידע הוא הצידה הטובה מכולן לדרך, גם בשעה הכי חשוכה, הידע שלך אתך, ואיש לא יוכל לגזול אותו ממך".

כעת כשהם מנסים להשתלט פוליטית על האקדמיה, אנחנו כאן ולא ניתן!

גם כשינסו לחוקק חוקי השתקה! חוקי הפחדה! וחוקי הפרדה! גם כשינסו לפטר אנשי חינוך ואקדמיה בלי הליך משפטי, גם כשיחייכו חיוך זחוח נוכח ירידה תלולה בהשגי תלמידים, גם כשיהיו אדישים לסבל, גם כשיפגעו בזכויות הבסיסיות של כל אחד ואחת מאיתנו ויטילו עלינו אימה.

ניסיתם פעם ללמוד משהו או לפתור משהו כשהייתם מפוחדים? זה בדיוק המצב בו כל האומץ לנסות משהו חדש - נזרק דרך החלון והקונספציות - משתרשות

איך הצלחנו לפתח טיל חץ? מתקפת ביפרים? לקדם רפואה, תרבות וטכנולוגיה - פיתוחם בארץ התאפשר כשטיפחו את האקדמיה כמנוע צמיחה עצמאי, כשהשקיעו במחקר ופיתוח. נראה למישהו שזה אפשרי תחת הפחדה, זלזול והשתקה!?

כבר בינואר, 1944 עוד לפני קום המדינה אמר בן גוריון: "אני רואה את תפקידו של הציבור בגיוס המדע להקמת המדינה ולבנינה. אמנם מדינה לא מקימים על ידי מדע בלבד ... — למדינה נחוצה חקלאות, חרושת, ים, צבא, אבל בלי מדע אי אפשר לעשות את כל הדברים האלה, לכל אחד מהם נחוץ המדע. אפילו מלחמה אי אפשר לעשות בלי מדע" ובודאי שלא שלום.

אסור להשלים עם הצעדים שמקדמת הממשלה.

אפשר לצאת מהמשבר אם נלחם על החופש והשיוויון, נלחם בדיכוי ובכוחנות, נלחם ביאוש ובהסתגרות, נחזק את שומרי הסף ונחזק את האקדמיה.

אך אין פתרונות קסם! אין קיצורי דרך!

השקיעו בתשתית האנושית:

- החזירו כעת את החטופים בהסכם - להשבת אנושיות ליסודות הנהגת המדינה
- השקיעו בהון האנושי! בהשכלה! במגוון
- אפשרו חופש לחשוב! וחופש דיבור

האקדמיה היא אחד מגלגלי ההצלה של המדינה! ידע הוא הצידה הטובה ביותר לדרך, ל"עולם חדש וטוב*", עולם חדש וטוב יותר.

לא נעמוד מנגד! לא ניתן!

תודה רבה

באר שבע

14 דצמבר 2024

רב אלוף במיל' בוגי יעלון | לשעבר הרמטכ"ל ושר הביטחון

ערב טוב ושבוע טוב מחאת באר שבע!

כבר 435 ימים – למעלה מ- 1800 נרצחים ונופלים, אלפי פצועים, 100 חטופים בידי החמאס, ועדיין כ- 100,000 מפונים מבתיהם – וממשלת המשיחיים, המשתמטים והמושחתים עדיין לא החליטה מהי מטרת המלחמה ומהו מצב הסיום. ("היום שאחרי"). כי כל החלטה סבירה, שמשרתת את ביטחון המדינה – תביא להפלת הממשלה. בושה!

מי היה מאמין שראש ממשלת ישראל יטרפד, חזור וטרפד הזדמנויות לעסקה לשחרור החטופות והחטופים, ולשכתו תיזום מזימה שטנית- מפלצתית, הכוללת הדלפת מסמכי מודיעין מסולפים לעיתון זר, כדי להונות את הציבור, ובעיקר את משפחות החטופים, בכך שהצד השני טירפד את העסקה, ולא הוא עם סמוטריץ' ובן גביר, שאיימו בפירוק הקואליציה. זו לא "פרשת פלדשטיין", זו פרשה נוספת שבאחריות נתניהו.

אתה הראש – אתה אשם!

מי היה מאמין, שלאחר למעלה משנה, 100 חטופות וחטופים עדיין נמקים במנהרות החמאס. וכבר שמענו מה הן עוברות והם עוברים שם. רבים מהם, שנחטפו חיים - נרצחו, מתו, או נהרגו בשוגג מאש כוחותינו. הם עדיין שם, כי הוא מעדיף את הישרדותו הפוליטית, על-פני שחרורם. הנאשם בחר להקריבם, כדי להמשיך ולשלוט. הקשיבו לאחד מרבניהם, שאומר: "יש לנו אלפי הרוגים, אז עוד 100 – אין מנוס" ... דמם על ידיו ועל ידי חברי הקואליציה שמאפשרים זאת!

צריך לשחררם - את כולם - עכשיו!

מנהיגות – זו אחריות מלאה להצלחות וכשלונות. הוא יודע שהוא אחראי והוא אשם, לכן הוא מתנגד להקמת ועדת חקירה ממלכתית. הוא יודע שהוא אשם בפרשות הנדונות בבית המשפט, לכן הוא מושך זמן. הוא יודע שהוא אחראי – אחריות אישית – למותם של 45 מתפללים באסון במירון. הוא יודע שהוא אחראי לפרשת השחיתות הביטחונית החמורה בתולדות המדינה – פרשת הצוללות וכלי השייט.

רק ממשלה שמעדיפה את הישרדותה, על פני טובתה של מדינת ישראל, משלה את אזרחיה ב"ניצחון מוחלט" – שהוא כמו האופק, שככל שמתקרבים אליו, מתרחק – במקום תפיסת "קיר הברזל", שהגה ז'בוטינסקי לפני קום המדינה, והנחתה את כל מנהיגי המדינה מימי דוד בן גוריון, ועד לתקופה השפויה של נתניהו. כך גם העדפת המלחמות הקצרות, ולא מלחמה של כבר 14 חודשים, שאין רואים את סופה. הממשלה הזו מעדיפה מלחמת נצח – כי סוף המלחמה הוא סוף כהונתה.

מה יותר ניגוד עניינים מזה?

אנחנו נזכיר לו: אתה הראש – אתה אשם!

הוא אשם שבעצם הימים האלה, אנחנו עלולים לבזז את ההישגים האדירים של צה"ל בלבנון וגם מול איראן. בשיא ההצלחות של צה"ל בלבנון, לאחר הפעלת מבצע הביפרים ומכשירי הקשר, שהוכן במשך עשור, לאחר ההצלחה האדירה של עריפת צמרת חזבאללה ופגיעה באלפי מטרות של הארגון

תוך זמן קצר וגם תקיפה מדוייקת באיראן – הנשיאים ביידן ומקרון הציעו הפסקת אש, בעיתוי הכי מתאים לנו. אך סמוטריץ' ובן גביר איימו עליו, שאם ייכנס לדיון על הפסקת אש – הם יפרקו את הקואליציה. הצעת ביידן-מקרון נדחתה. חזבאללה התאושש, ואחרי חודש וחצי הסכמנו להפסקת אש בתנאים פחות טובים.

בינתיים, הואקום בסוריה נוצל על-ידי טורקיה – תומכת 'האחים המוסלמים'. טורקיה, שחימשה מיליציות ג'האדיסטיות בנשק מערבי, סייעה להן להפיל את משטר אסד, ולהתייצב על גבולנו. אנחנו גאים בהישגי צה"ל – אך אלה מנוצלים על-ידי הדרג הפוליטי, כדי לזרות חול בעינינו, ולחפות על חדלוננו.

אתה הראש – אתה אשם!

האזינו לדברי גלנט, שאמר עם סיום תפקידו: "לא נשאר בעזה עוד מה לעשות. את ההישגים הגדולים כבר השגנו. אז למה נשארים שם?" (סוף ציטוט). הקנאים-המשיחיים, שיחד איתו הובילו אותנו ל-7.10 עם "החמאס נכס והרשות נטל", עם "צריך לחזק את החמאס" ועם 30 מיליון דולר לחודש (כסף קטארי) – דמי חסות. ...ועכשיו הם מתנערים מאחריות!

עכשיו הם רוצים להשתלט על רצועת עזה, למנות מושל צבאי ומנה"אז ישראליים, לטרנספר את הערבים, והם כבר מכינים גרעינים ליישב את "הארץ המובטחת" ביהודים. והוא משתף פעולה עם המטורללים האלה – כדי לשרוד בשלטון.

הם יביאו "תקומה"?! – הם ימיטו עלינו חורבן!

ואנחנו: לא ניתן!

מי היה מאמין שראש ממשלה יחליף שר ביטחון מנוסה, בשר חסר כל ניסיון, תוך כדי מלחמה שאין לה סוף ב-7 חזיתות, כדי לאפשר את השתמטות החרדים, ולשמור על הקואליציה? בושה!

הממשלה הזו הצליחה לפגוע בביטחון, בכלכלה, (ראו את ירידת דרוג האשראי ואת הגרעון בתקציב המדינה – כל אחד מאתנו כבר חש זאת בכיסו, ונחוש זאת יותר מ-1 בינואר, עם העלאת המיסים). הממשלה ההזויה הזו פגעה ביחסים עם שכנינו, (שהיו בעבר אויבינו), ביחסים עם הדמוקרטיה המערביות, ובראשן ארה"ב.

ועכשיו, אנחנו גם מדינה מצורעת שנגד ראשיה הוצאו צווי מעצר בבית הדין הבינ"ל הפלילי בהאג, כמו לקדאפי ומילושוביץ.

אפשר להתקרבן, תוך האשמת המערכת הבינ"ל באנטישמיות או סטנדרטים כפולים, כשדנים בישראל. גם אם יש בזה אמת – מה שחושף את מקבלי ההחלטות במדינה, כמו את המפקדים והחיילים, זו הסרת שכבת המגן המשפטית עם הפגיעה בעצמאות מערכת המשפט במסגרת ההפיכה המשטרית; זה הניסיון לפוליטיזציה במינוי שופטים; זה האיום לפטר את היועצת המשפטית לממשלה ור' השב"כ; זה מינוי כהניסט, גזען ופאשיסט, שהורשע גם בתמיכה בארגון טרור, לשר הממונה על המשטרה; זו ההתחמקות מהקמת ועדת חקירה ממלכתית לבדיקת מחדל 7.10. איך אנחנו רוצים שהדמוקרטיה המערביות יתייחסו אלינו כדמוקרטיה, נוכח בליץ החקיקה האנטי-דמוקרטית, ונוכח התנהלות המשטרה והפרקליטות, במעצרים של 4 מפגינים, שירו 2 זיקוקי דיגים, ומואשמים כטרוריסטים. גם אם טעו – להיות עצורים כבר כחודש? הם מסוכנים לציבור? סממני הדיקטטורה כבר כאן. בושה!

העולם שמע את אמירותיו של השר סמוטריץ', שצריך למחוק את חווארה, או שאין לו בעיה מוסרית להרעיב למוות 2 מיליון פלסטינים ברצועה. העולם צפה בפוגרומים שביצעו ומבצעים בני עמנו ביהודה ושומרון. העולם רואה את החורבן ברצועה, את פינוי האוכלוסיה - תקראו לזה "טיהור אתני", "טרנספר", או כמו שסמוטריץ' קורא לזה: "דילול או ניקוי אוכלוסיה". כל זאת, יחד עם הכוונה ליישב את השטח ביהודים – זהו פשע מלחמה.

האתגר הוא לא בבית הדין הבינ"ל הפלילי בהאג – האתגר הוא כאן בבית.

ואנחנו לא נוותר!

אנחנו, אנשי המחאה, מייצגים רוב של למעלה מ-70%, שדורש מדינה יהודית, דמוקרטית וליברלית ברוח מגילת העצמאות, ולא דיקטטורה משיחית, גזענית, פאשיסטית, נחשלת, מושחתת ומצורעת. אנחנו גם מייצגים רוב של למעלה מ-70% שמעדיף היפרדות מהפלשתינים (מתוך אינטרס ישראלי וללא אשליות) – ולא סיפוח, טרנספר של ערבים ויישוב ביהודים.

הרוב הזה צריך להקים את הקואליציה הבאה, אחרי בחירות: קואליציה שתכלול את המפלגות הציוניות, מהימין ועד השמאל הליברליים, וגם את מפלגתו של מנצור עבאס, שמכיר במדינה יהודית ודמוקרטית, ומייצג ציבור שרוצה להשתלב בה.

אנחנו מייצגים רוב של כ-80% - שדורש גיוס לכולם.

אנחנו מייצגים גם רוב של למעלה מ-70% שדורש שהוא יילך.

אנחנו כאן ולא נרפה, עד שהוא יילך!

לסיום: אני יודע שרבים שואלים: עד מתי? לעיתים יש תחושה שהממשלה ממשיכה במלאכת החורבן, על אף המחאה. אני משוכנע שלנוכח ההסתבכויות שלו, זה לא יימשך עוד זמן רב.

אני מזכיר: המחאה הביאה לנפילת ממשלתו ב-2018, המחאה הביאה לבלימת "הבליץ ההונגרי" של ההפיכה המשטרית (שהתחדשה עכשיו על סטרואידיים), המחאה בולמת בימים אלה את חקיקת חוק ההשתמטות, המחאה נותנת רוח גב חשובה ליועצת המשפטית לממשלה – גלי בהרב-מיארה הגיבורה. המחאה מחזקת את ראשי מערכת הביטחון בניהול המלחמה, מול השמצות והכפשות ראשי הקואליציה. אילולא המחאה היינו נתונים במשבר חמור עוד יותר עם שכנינו, שרוצים להיות אתנו בקואליציה מול איראן וציר הרשע, אך מודאגים מהשלכות פרובוקציות בן גביר בהר הבית והשלכות המלחמה, על יציבותם הפנימית. אילולא המחאה היינו במשבר חמור עוד יותר עם ארה"ב, שעדיין תולה בנו תקווה שאנחנו נחזיר את המדינה למסילה.

אנחנו חייבים להגביר את פעילותנו, עד לאי-ציות אזרחי והתנגדות לא אלימה - עד כדי שיתוק המדינה, כדי להצילה.

כל קבוצות המחאה ומפלגות האופוזיציה, חייבות לשלב ידיים. נמשיך לצאת לרחוב ולמחות -

עד שהוא יילך!

צילום: אורנה קופרמן

צילום: אלון קורנגרין

מיכל זמיר | רבה ישראלית, חברת קהילה, פעילה חברתית ובאר שבעית

לפני כמעט שנתיים עמדתי כאן על הבמה בהפגנה הראשונה בבאר שבע נגד ההפיכה המשטרית. הדבר המרגש ביותר באותה תקופה היה לראות את דגלי ישראל מתנוססים. סמל ללקיחת אחריות ובעלות מחודשת שלנו, האזרחים והאזרחיות על המדינה שלנו, האהובה.

הערב, בימים החשוכים, הכואבים והמייאשים האלה, אני מבקשת מאיתנו כולנו לאמץ חזרה סמל נוסף שהלך והתרחק בשנים האחרונות- את התקווה.

כל עוד, עמוק בלב, הנפש שלנו הומיה, פועמת, מבקשת טוב, עבורנו ועבור כל הנשים והאנשים שחיים כאן, ללא הבדל, לא אבדה תקוותנו.

כל עוד, העין שלנו צופה לציון, מבקשת לראות בה סמל לשלום ואחוות עמים, לא אבדה תקוותנו.

כל עוד, נחזיק בשאיפה להיות עם חופשי בארצנו, בקשת חירות שכרוכה בנכונות לפעולה אקטיבית, לעשות שיהיה פה טוב, לא אבדה תקוותנו.

תקווה היא מלשון קו. קו שמחבר ביננו, כולנו. אנחנו שכבר שנים נתונים תחת הנהגה שמפצלת ומפלגת ביננו לטובת אינטרסים צרים.

התקווה מתעוררת כשאנחנו יחד, נקודות על קו האופק, לולאות ברקמת החיים, מחוברים ומחוברות, מתוך עצם הידיעה שאנחנו באותו הצד. חפצות וחפצים בחיים ובשלום.

תקווה היא מלשון מקווה, טיפה לטיפה נצטבר יחד, אורות קטנים שמבקשים לעלות יחד, להאיר יחד, מתוך סדקי הלב השבור שלנו. תקווה מצטיירת לרוב כציפייה לעתיד טוב. זו הגדרה בעייתית, כי אנחנו לא צופים או צופות מהצד, נגררנו בעל כורחנו למציאות נוראה, שהולכת ומשחירה מיום ליום. אין לנו פריבילגיה לציפיות.

כתב יהודה עמיחי- תקווה צריכה להיות כמו תייל כדי להגן עלינו מן היאוש, תקווה צריכה להיות שדה מוקשים. שדה מוקשים כדי שלא ניפול לאשליות, אף אחד לא יעשה את זה בשבילנו, אלה אנחנו שצריכים וצריכות לתקן, לקום, לצעוק, לדרוש.

לדרוש את הפסקת המלחמה והשכול. לדרוש חתירה להסדר מדיני ולשלום (להעז לומר את זה בקול-כן, שלום!). לדרוש שיקום מלא ועמוק של החברה הישראלית כולה, לדרוש חיים שבהם אנחנו מוגנים ומוגנות מאיומים מבפנים ומבחוץ, ויותר מהכל לדרוש את חזרת מאה האחיות והאחים שבלעדיהם כאן איתנו, אין לנו תקומה.

התקווה בת שנות אלפיים, זה לא הזמן לשחרר אותה. זה הזמן להחזיק בה, ולתת לה לחזק אותנו. זה הזמן לקחת עליה בעלות מחודשת, לממש אותה, לקום ברסיסי הכוחות שעוד נותרו בנו מתהומות הייאוש, להתייצב בתקווה לקו אחד, חזית אנושית שדורשת טוב.

אני רוצה לברך את הקהל הזה, הדורש והמקווה. שנזכה בהנהגה ראויה, במנהיגות ומנהיגים בעלי יושרה ואומץ.

שנזכה לראות את חזרת החיילים והחיילות בבריאות הגוף, הנפש והרוח.
שנזכה לראות את שיבת כל החטופים והחטופות במהרה, בקרוב, עכשיו,
אני רוצה לברך את כולנו, במילים עתיקות של עם ישראל, מילים של אמונה (האחות של תקווה),

יְבָרְכֵנוּ ה' וְיִשְׁמְרֵנוּ

יְאֵר ה' פְּנֵינוּ אֱלֵינוּ וְיַחַנְנוּ

יִשְׂאֵה' פְּנֵינוּ אֱלֵינוּ וְיִשְׂמֵם לָנוּ שְׁלוֹם

פרופ' רועי פרידמן | הטכניון - מכון טכנולוגי לישראל

ערב טוב!

אני רועי פרידמן, פרופסור למדעי המחשב בטכניון, וחיפאי מבטן ולידה. מפגין כאן איתכם בחורב באופן קבוע, ומידי פעם "מחלטר" גם בקפלן ובירושלים.

ממשלת ישראל מקדמת בימים אלו את חוק ההשתקה, לפיו שר החינוך יוכל להורות לאוניברסיטאות לפטר ללא פיצויים כל חבר סגל שהשר יחליט שהינו תומך טרור, ללא ראיות וללא משפט. כי מה שווה האקדמיה, אם אי אפשר לשלוט בה. מורשע בתמיכה בטרור יכול להיות השר הממונה על המשטרה, אבל פרופסור שמואשם בתמיכה בטרור בגלל גחמה של שר, יפוטרו מיידית וללא פיצויים.

השימוש במונח טרור הפך לנשק של המשטר הנוכחי בנסיונותיו לדכא כל התנגדות או מחאה. חברי הקואליציה מתחרים ביניהם מי יאשים אותנו יותר בהיותנו טרוריסטים ותומכי טרור, ולצערנו זה מחלחל. ראינו את השימוש המופרך והמופרע בסעיף הטרור בהקשר של עצורי קיסריה, והקריאות הללו משפיעות גם על אזרחים תומכי הקואליציה, שיחסם כלפינו הולך ונעשה אלים.

רציתי לספר לכם על אירוע חמור שחוויתי לפני כחודש וחצי, כשהשתתפתי בהפגנה בירושלים נגד חוקי ההשתמטות, ולטובת החזרת החטופים.

לאחר ההפגנה, עמדתי בכניסה לתחנת הרכבת "נבון" ודיברתי בטלפון בעודי אוחז בדגל ישראל. חבורה של תומכי קואליציה תקפה אותי מאחור כשהחלו לחבוט עם מקלות בעוצמה בראשי ובפניי.

גם בזמן שהמתנתי לחובשי מד"א, תוך כדי שמסוככים עלי מאבטח חמוש ושני שוטרים, ובעודי חבול ומדמם, התחילה לידי התגודדות של תומכי קואליציה שצעקו אמירות כגון "הוא שמאלני וכל השמאלנים הם תומכי חמאס".

מיקום התקיפה הינו מואר, הומה אדם, מצלמות אבטחה, ונוכחות משטרתית רציפה, ועל אף זאת הם לא היססו לבצע שם את פשע השנאה הזה, פשע שנאה כנגד ישראלי שמחזיק בדגל הלאום.

כל זה מראה כמה שהמשטר הצליח להנחיל באותם התוקפים את התחושה שהם חסינים מהעמדה לדין.

מסתבר שתחת הממשלה הנוכחית, לא צריך לנסוע עד לאמסטרדם כדי לעבור פוגרום, מספיק לעמוד בכניסה לתחנת הרכבת בירושלים עם דגל ישראל ביד.

האירוע שעברתי נמצא תחת חקירה משטרתית, ואני רוצה להודות לעו"ד אלינור מתתיה מ"מעריך עוטף העצורים", ולח"כ מירב כהן מ"יש עתיד" על עזרתן.

מה שחשוב כאן כמובן זה לא הסיפור האישי שלי, אלא שהוא מהווה הדגמה נוספת לאסון המתמשך שהממשלה המופרעת הזו מביאה עלינו. מכונת הרעל שלהם שמסיתה נגד כל מי שחושב אחרת מהמנהיג העליון, ושהצליחה לגרום לאחוז משמעותי מהעם לשנוא שנאה כה עזה חלק אחר מהעם, שנאה שגורמת להם לתקוף מפגינים שכל חטאם הוא שהם חושבים אחרת. ואני כבר לא מדבר על כך שהם גם מתגרים ותוקפים משפחות של חטופים, רמה של רשעות שבכלל לא ניתן להעלות על הדעת. לא ייתכן שיהיה בישראל מקום לפשעי שנאה שכאלו.

האירוע שעברתי היה קיצוני בחומרתו, אבל בהחלט לא היחיד באותו הערב.

למעשה, אני משוכנע שרוב מי שנמצא פה חווה גם כן סוג כזה או אחר של אלימות בקשר להשתתפות בהפגנות, בין אם זה בקריאות שמאלנים בוגדים, יריקות ממכוניות חולפות, השלכת חפצים, ועימותים פיזיים. אנחנו נוטים להתעלם ולהמשיך הלאה, אבל מעצמו זה לא יפסק. אל תתעלמו! הציפו את המקרים! דווחו לתקשורת! דווחו למשטרה! הציפו אותם אל השיח הציבורי! כי פשעי השנאה הללו כנגדנו מיועדים להשתיק אותנו, וגם הם חלק מההפיכה המשטרית.

ולקואליציה האלימה אנחנו מודיעים מכאן שלא משנה מה, אותנו הם לא ישברו! אנו נחוישים להגן על היותה של ישראל מדינה ציונית וליברלית, כי ישראל שאיננה ליברלית לא תוכל לשרוד במזרח התיכון.

אנחנו נמשיך לדרוש להחזיר את החטופים במייד, כי לא ניתן להעלות על הדעת שלא.

את כולם עכשיו!

אנחנו נמשיך לדרוש הקמת ועדת חקירה ממלכתית לטבח ה-7 באוקטובר ומה שבא בעקבותיו, כי מגיע לנו דין וחשבון על הטבח הגדול ביותר ביהודים מאז השואה.

אנחנו נמשיך להיאבק נגד ההפיכה המשטרית, כי חשוב לנו שהילדים שלנו והנכדים שלנו יוכלו וגם ירצו לחיות פה.

ואנחנו נמשיך לדרוש בחירות עכשיו כי הממשלה המטורללת והרעה הזו איבדה את אמון העם, וכל יום שעובר כשהם בשלטון, מעמיק את הפילוג בעם, ויוצר נזקים אדירים שיהיה אחר כך קשה מאוד לתקן.

בחירות עכשיו!

יעקב גודו | שכל את בנו תום בבוקר ה-8 באוקטובר

היום אנחנו סופרים 442 ימים ליום הטבח הנורא, יום טבח נתניהו אשר לא יימחק לעד מספר דברי הימים של מדינת ישראל. 442 ימים לפשע הגדול נגד האנושות שרשום על שמו של ראש ממשלת ישראל וממשלתו הארורה, יום בו נרצחו 1500 אזרחי מדינת ישראל ואזרחים זרים ו 251 נשים, גברים וטף נלקחו כבני ערובה לעזה. 100 מהם עדיין נמצאות ונמצאים במנהרות העיר התחתית עזה, והפשע נגד האנושות שמכוון אליהם ואל משפחותיהם, מתקיים בימים ובשעות אלה ממש. פשע אי החזרתם זועק לשמיים, ואנחנו, החברה האזרחית הליברלית תובעים את החזרת כולם עכשיו, עכשיו!!!

האחריות לאי החזרת החטופים, האחריות למלחמה הנפשעת ברצועת עזה, האחריות להרג ורצח למעלה מ 45 אלף מתושבי הרצועה – נשים ילדים ומבוגרים, האחריות להפיכת הצבא שלנו לצבא שמבצע פשעי מלחמה ביודעין, האחריות הזאת היא על ראשו של ראש הממשלה וממשלתו הנפשעת שצובעת את מדינת ישראל כמדינה בעלת גוונים נאציים. כל תהליכי החקיקה בכנסת, מלחמת החורמה שהוכרזה על מערכת המשפט, על היועצת המשפטית לממשלה, על שומרי הסף שלנו ככלל, ניסיונות החקיקה להדרת 20% מאוכלוסיית המדינה מהשתתפות בבחירות תוך הגדרת נציגיהם כתומכי טרור, הגדרת אנשי מחאה כטרוריסטים ומעצרים כבר יותר מחודש בעוד אנשי טרור יהודי בשטחים הכבושים אפילו אינם נעצרים לחקירה בעודם שורפים ומשחיתים רכוש, מגרשים קהילות רועים ממקום מושבן, ולעיתים גם יורים כדי להרוג כי בא להם, הגיבוי שלו הם זוכים משרים וחברי כנסת בעלי השקפות פשיסטיות נואו נאציות, מראים לנו את הכיוון שאליו מנסים להוליך את המדינה שאותה אנחנו כל כך אוהבים.

ואני אומר לכם, אני שאיבדתי את בני תום בבוקר ה 8 באוקטובר והוא קבור באדמת נען מכורתו, אסור לנו לאבד את המדינה לחבורת הפושעים, חברי ארגון הפשע הפשיסטי שסר למרותו של ראש הממשלה נאשם בפלילים חייב לעמוד למשפט על בגידה במולדת, עם כל המשתמע מכך, הוא וכל החבורה על ספסל הנאשמים, בקרוב!!!

אני קורא להתחיל במרי אזרחי, להפסיק להתנדב ולמלא את מקומה של ממשלה חסרת יכולת וחסרת חזון ואופק. כולנו צריכים להצטרף למאמץ, לצאת לרחובות, להגיע לירושלים, לצור עליה בהמוני אנשים וכמובן להגיע לשערי הכנסת ולסגור עליה, אין יוצא ואין בא. בחג החנוכה הקרוב אל תדליקו נרות, אל תצפו לניסים ואל תשירו "מעוז צור ישועתי" הצר המנבח מגיח מתוכנו ובו צריך להילחם מלחמת חורמה, לנצח בה בלי להתנצל ובלי להתבייש ואז להפסיק את מלחמת הדמים בסובבים אותנו, לחתור להידברות ולשלום להחזיר הביתה את כולם!!!

ירושלים

צילום: חנית שפיר

הרצליה

צילום: יאיר פלטי

צילום: אלון קורנגרין

כפר אחים

צילום: דפנה יושע

חיפה

21 דצמבר 2024

441

איתי דורון | בנו של עופר ואחיו של גל מעצורי קיסריה

התשובה נישאת ברוח: שני נורי חירום ימיים שוגרו לשמי קיסריה. אותות מצוקה. אותות של ייאוש, של הזדמנות אחרונה.

אנחנו שרים ברחובות "זאת ההזדמנות האחרונה" - גם לזה התרגלנו - עוד הזדמנות אחרונה, ועוד אחת. ובינתיים אחים ואחיות שלנו מתים אלף פעם כל יום.

זה מייאש. ויש תחושה שלא סופרים אותנו.

70 אחוז - זה קבוע ברזל בסקרים - רוצים וועדת חקירה ממלכתית. רוצים עסקת חטופים ולסיים את המלחמה.

וכלום.

והממשלה במקלט התודעתי שלה - במציאות האלטרנטיבית שהיא בנתה לעצמה. אז צועקים ומתופפים וצועדים ולפעמים שהייאוש מהאטימות משתלט אז מדליקים מדורה, או מרימים אבוקה, או מעלים שני נורי חירום ימיים לזעוק - הצילו! תראו מה קורה כאן!

הם היו אמורים לכבות באוויר ולנחות על החולות - במתחם ההפגנות - בדיונה - כשהם קרים וכבויים. אבל הייתה תקלה. והנורים המשיכו להאיר, והרוח הייתה חזקה יותר מכפי שהם העריכו. והיא סחפה אותם את הנורים למקום שהם לא כיוונו אליו, אבל שאולי דרי אותו בית - שכבר מזמן לא שם - זקוקים לו, לאור הזה יותר מכולם.

אות מצוקה שלא יכול להסב נזק ולא הסב נזק ולא כוון להסב נזק. כל מה שהוא יצר זה הרבה אור. והרבה מצוקה.

ובניגוד לכתב האישום, מי שזרע את הבהלה בציבור לא היו הנורים, או המוחים - לא הייתה אפילו שיחה אחת למוקד 100 מתושבי השכונה באותו ערב. מה שיצר את הבהלה היו התמונות המגמתיות והערוכות שהודלפו מהר לתקשורת. חלקן אף נערכו במהירות של פי חמש כדי לעוות את המציאות.

לא הייתה דליקה - ולא שריפה - היה רק אפקט אופטי מבהיל. אפקט שאפשר לנצל כדי ללחוץ על הפוסט טראומה הכי עמוקה של החברה הישראלית. ואז גם ממש להגיד את זה. בהודעות של דוברות המשטרה ואז גם בבית המשפט. ואין נבזות גדולה מזה.

אבל בחשיכה אין בושה וכבר אין נורים אבל יש פחד. כי זה מפחיד.

האירוע הזה העמיד את הציבוריות בצומת. בהתחלה היה שם הרבה היסוס. אני גם יכול להבין אותו. אבל הממשלה בונה על ההיסוס שלנו, על הייאוש והעייפות המצטברת.

אני שואל את עצמי הרבה את השאלה - איך זה קרה?

עשרות נורים כאלו משוגרים בעשרות הפגנות. בליל גאלנט, עם אלפי מפגינים מסביב, במגרשי כדורגל, שם פוטנציאל הנזק גדול בהרבה ועדיין נזק לא נגרם מעולם. אז מה קורה פה בעצם?

התשובה, חברים נמצאת איך לא, אצל בוב דילן. התשובה, החברים, נישאת ברוח. והרוח לפעמים חזקה יותר ממה שחושבים. (בחישובים שלנו אגב פי 3 ממה שהם חשבו). ואז דברים שלא תיכנת קורים.

אבל אנחנו עושים מה שנדרש מאיתנו - אנחנו לוקחים אחריות. לא מתנערים ממנה - זה בדיוק מה שאבא שלי ואח שלי ואמיר ואיתי עשו. זה מה שנדרש מאיתנו: לקחת אחריות ולפעול משליחות: בעד החיים שאפשר עוד להציל. בעד לתחקר מחדלים. בעד סולידריות חברתית - שהרגשתי אותה בחודש האחרון ברמות מטורפות - בעד ממשלה שעובדת עבור טובת כלל הציבור. בעד אהבה למקום הזה, בעד לדמיין פה עתיד של הוגנות, שלום, רווחה. בעד תיקון.

אבל גם לפעמים חשוב להיות נגד. נגד אי צדק, נגד שקר, נגד שחיתות, נגד נהנתנות, נגד הפקרה, נגד התנערות מאחריות, נגד אלימות ונגד אדישות.

כי כמו שדילן ממשיך בשיר:

"כמה פעמים יכול אדם להסב את ראשו ולהעמיד פנים כאילו הוא פשוט אינו רואה?"

והתשובה - חברים - נישאת ברוח, אותה רוח חזקה מדי, לא מתוכננת, לא רצויה, רוח שהביאה לפתחנו סעיף אישום ראשון מסוגו שקושר בין פעולת מחאה למעשה טרור.

מול הרוח הרעה הזו צריך לאמוד את ערכנו טוב טוב ולעמוד עליהם חזק חזק ולזכור שהרוח גם משנה כיוון לפעמים. ושאם רק נביא אותם, הימים הטובים יבואו עלינו.

וכשאני אומר 'להביא אותם' אני מתכוון לכל ה-100

כמו שבוב דילן מסיים את השיר:

"כמה מוות עוד נדרש עד שהוא יבין שיותר מדי אנשים כבר מתו?"

את כולם - עכשיו.

פרופ' דוד אנוך | האוניברסיטה העברית בירושלים

אנחנו כאן כדי לתמוך בעופר דורון, גל דורון, איתי יפה ואמיר שדה, לא כי אנחנו תומכים במעשה שעשו – גם הם כבר חזרו בהם והביעו חרטה כנה בעניין – אלא משום שהיחס אליהם מחפיר ואין כל קשר בינו לבין המעשה שעשו. וגם כי אנחנו מבינים שאם לא נילחם, זה לא ייגמר שם.

אפשר לדבר כאן על עניינים משפטיים. למשל: על היסודות המשפטיים שנדרשים להוכחת מעשה טרור (מניע, מטרה, וסיכון ממשי - במצטבר), וכמה זה מגוחך לייחס אותם להם. (המאמר של טליה ששון מאתמול). או על העובדה שבמשפט הישראלי הרתעה לא אמורה לשחק שום תפקיד – ממש שום תפקיד בכלל – במעצר עד תום ההליכים או בתנאי מעצר. אבל הדברים האלה כל כך ברורים, עד שברור גם שזה לא מה שבאמת עושה את העבודה כאן. קשה להאמין שבפרקליטות מישהו ברצינות חושב שהתנאים הנדרשים לסיווג פעולה כמעשה טרור מתקיימים. ואת העובדה שלשיקולי הרתעה לא אמור להיות שום תפקיד בשלב זה יודעת כל סטודנטית למשפטים כבר בשנה א. אז אני רוצה גם לדבר על דברים אחרים.

אני רוצה לדבר בעיקר אל שני אנשים – פרקליט המדינה, עמית איסמן, שהחליט לסווג את הפעולות שבכתב האישום כמעשה טרור, והשופט זאיד פלאח, שדן בהארכות המעצר ושיפסוק בימים הקרובים בבקשה השערורייתית להארכת מעצר עד תום ההליכים. (וגם להילה כץ, פרקליטת המחוז, ועוד אחרים שמעורבים). והנושא שאני רוצה לדבר עליו הוא איך להתמודד – כאיש מערכת – עם נסיונותיהם של גורמים בכירים במערכת להשחיתה.

אנחנו מכירים דיווחים רבים על אנשים – בכל הדרגים של מערכת היררכית – שמתנגדים להשחתתה.

לעתים, למשל, אנשים מצפוניים מתפטרים ומבהירים לציבור מדוע הם מתפטרים. לעתים זה אפילו הפתרון הנכון – אם כי לא כשמדובר בהשחתה סיסטמטית ובקרב על היסודות הדמוקרטיים של המדינה. במקרים כאלה, לכל מי שנמצא בעמדת כוח כלשהי קמה חובה קדושה להישאר בעמדתו ולא לאפשר למשחיתי המערכת למנות עוד איש שלהם לעמדת כוח. (זה עשוי להיות מאוד לא נעים – ואני באמת לא מקנא באנשים מצפוניים, למשל, במשטרה, שמוצאים עצמם תחת ההנהגה הנוכחית. אבל אין ברירה, ויש לראות זאת כחלק מהחזרה שחתמו עליו כשהפכו להיות אנשי רשות – הם התחייבו בין השאר לעמוד על משמרתם ולא להפקיר את עמדת השמירה שלהם למשחיתי הדמוקרטיה.)

לעתים, אנשי מערכת מצפוניים משבשים את יישום המדיניות המשחיתה. את זה יכולה לעשות, למשל, פרקליטה שמסרבת להגיש כתב אישום גם כשמובעת דרישה כזו, באופן מפורש או במשתמע, אם היא סבורה שאין לעשות זאת במקרה הרלבנטי. את זה יכול לעשות קצין צבא בכיר, בכל מיני דרכים למסמוס פקודות פסולות שמגיעות מלמעלה. (וצריך לומר שאחד הדברים המזעזעים ביותר בסיפורים הנוראיים שאנחנו שומעים יותר ויותר מעזה הוא שיש כל כך מעט מסמוס כזה, גם כשמדובר בקצינים וחיילים שמבינים היטב שהם מקבלים פקודות נוראיות). כך, למשל, יש סיפורים רבים על שופטים אמריקאיים במדינות הצפון במאה ה-19 שלא הסכימו להחזיר עבדים בורחים למדינות הדרום – ומצאו דרכים לכתוב החלטות שנמנעות מכך.

ולעתים מדובר בסירוב ממש, קולני וברור. ברוח זו, למשל, אמר מי שהיה שופט בית המשפט העליון והיועץ המשפטי לממשלה, חיים כהן – שהתנגד מצפונית לעונש מוות – שהוא היה מסרב לחתום על פסק דין שגזר עונש מוות, אפילו כשופט מיעוט.

כל האמצעים הללו אינם פשוטים. יש להם גם מחירים, אישיים ואחרים. השאלה אם לנקוט בהם – ובאילו אמצעים לנקוט מתי – אינה פשוטה. וכמו תמיד, אחת השאלות המרכזיות כאן אינה מוסרית, האם נחצה קו שמצדיק צעדים כאלה, אלא שאלה של תבונה מעשית – כיצד לשבש באופן אפקטיבי את ההשחתה.

אבל לפני שמגיעים לאמצעים הללו, אפשר לדבר על משהו שהוא בדרך כלל הרבה פחות הרואי, קו המינימום של התנגדות להשחתת המערכת. הקו הזה הוא הקו של יושרה מקצועית.

גם בלי לסרב, גם בלי למצוא דרכים יצירתיות לשבש את יישומה של מדיניות מושחתת ומשחיתה, אפשר פשוט להקפיד מקצועית, בקלה כבחמורה. וכאן האכזבה מהפרקליטות – ממך, עמית איסמן, ממך, הילה כץ – תהומית ממש. ומותר וחשוב לומר זאת, גם במהלך מאבק שבו כולנו, כולל עופר, גל, איתי, ואמיר, נלחמים על הגנת הפרקליטות ושאר המערכת המשפטית. הצעד שלך, עמית איסמן, הוא צעד של כניעה למושחתים שבמשחיתים. בתיק הזה, אתה הופך להיות שלוחם של איתמר בן-גביר ושל שרה נתניהו, לא פחות מהמפגינים שמקללים משפחה שכולה בהוראתה או השוטרים שמתעללים במפגינים אחרים בהוראתו.

אינני יודע מה עובר בראשך, מר איסמן. אולי אתה מיטיב להבין עד כמה העמדה שלך כאן מגוחכת משפטית, ואתה עורך מעין חישוב כזה, של האשראי המוגבל שיש לך. אולי אתה חושב שראוי להיכנע כאן כדי לשמר כוחות למאבקים אחרים. ואתה בהחלט צודק שיהיו עוד מאבקים אחרים, הם מתנהלים כל הזמן. אבל אתה טועה אם אתה חושב שלהיכנע במקרה הזה יעזור לך לשמר כוח. כניעה כזו גורמת לך לאבד תמיכה של גורמים ראויים – למשל, אם תטרח להביט מסביב, תראה שאיבדת כל הערכה בקרב עמיתך אנשי המשפט, בתוך המערכת ומחוץ לה. כניעה כזו גם מעודדת את משחיתי המערכת ומחזקת אותם. וגם, חייבים להדגיש, כניעה כזו על גבם של מי שאינם ראויים ליחס כזה היא גם פשע פשוט כנגדם.

או שאולי אתה מתבונן בראיות, ובאמת מאמין שההאשמה במעשה טרור במקומה. זה לא סביר, אבל אולי זה לא בלתי אפשרי. אם זה המצב, זה רק מראה עד כמה עמוקה הכניעה שלך למשחית המערכת – היא כבר צובעת את האופן שבו אתה רואה ראיות. הסכנה הזו – שאנשים מעצבים גם את שיפוטיהם בהתאם ללחצים שחלים עליהם – היא סכנה שאנחנו מכירים היטב, ודאי גם אתה מכיר היטב. אז אם אתה פרקליט אחראי, עליך לקחת את הסכנה הזו בחשבון. וכדי לבדוק אם אתה נפלת קרבן להשפעה כזו על שיקול דעתך המקצועי, אתה חייב להיעזר באחרים, אלה שאינם חשופים ללחצי המערכת. שאל קולגות, למשל, באקדמיה, או אנשים שהיו בעבר בפרקליטות, כאלה שאתה סומך על שיקול דעתם המקצועי, מה דעתם על ההחלטות שלך בתיק הזה. מה הסיכוי שהם כולם טועים, ושאתה – שמצוי תחת לחצי השחתת המערכת – רואה כאן משהו מקצועי טוב מהם?

שיקולים דומים ישובו ויהיו רלבנטיים, ממש עוד מספר ימים, לשופט זאיד פלאח. הנח לאפשרויות הרואיות יותר של התמודדות עם השחתת המערכת. עשה את עבודתך. עמוד בכללים הפשוטים של מעצר עד תום ההליכים. הישען על יושרתך המקצועית, גם אם מופעלים עליך לחצים בלתי נעימים, ודאי בהיותך שופט בפועל (ולא במינוי רגיל) בבית המשפט המחוזי. דע שעניי הכל נשואות אליך, ושהחלטתך כאן עלולה להכתים את שמך המקצועי לעד. ואם אתה חושש – כפי שראוי שתחשוש – שהלחצים צובעים את האופן שבו אתה רואה ראיות, היעזר באחרים שאינם נתונים ללחצים דומים.

עוד ייתכן שיגיעו ימים – אולי בהקשרים מסויימים כבר הגיעו – בהם אתה, עמית איסמן, ואתה, זאיד פלאח, תצטרכו להחליט באופן כואב יותר אם אתם בצד של הדמוקרטיה הישראלית או בצד של מחריביה. אולי גם אתם תידרשו לצעדים הירואיים. בינתיים, אתם נדרשים להקפדה פשוטה, ביורוקרטית כמעט, על סטנדרטים מקצועיים אלמנטריים, כאלה שבימים כתיקונים הייתם שוקלים לפטר מתמחה אילו לא היה עומד בהם.

עשו את עבודתכם.

צילום: בני משי

צילום: אלון בנקי

בית מעצר קישון

צילום: גל מוסנזון

בית המעצר קישון

פרופ' איילת בן-ישי | אוניברסיטת חיפה

כחוקרת ספרות אני מתמקדת באופן שבו אנחנו – כחברה וכתרבות – מספרים את הסיפורים הפוליטיים והקולקטיביים שלנו. המחקר שלי הוא על הודו, אבל הוא עוזר לי להבין אותנו כאן ועכשיו, כמו גם את האופן שבו אנחנו מתגלגלים ממשבר לחירום ומחירום למשבר, באופן חסר שליטה וכאילו בלתי נמנע.

בגלל שאני עוסקת בסיפורים, אני רוצה להתעכב כאן על הסיפור שלנו כאן היום. הסיפור ההזוי של ארבעה גברים נורמטיביים, אזרחים שומרי חוק (בדרך כלל) שנפלו לתוך סיטואציה מופרעת שלא תיאמן. "הסיפור הזה הוא הזוי לחלוטין", אמרתי לחברי בהפגנה בשבת. אבל בעצם הוא גם לא הזוי, אלא מוכר לנו לגמרי. הרי יכולנו לזהות אותו. ובגלל שאנחנו מזהים אותו, אנחנו כאן במחאה, מבינים ומבינות את המשמעות של המעצר הנפשע והנקלה הזה. הסיבה שכולנו פה הוא כי הסיפור הזה נופל בדיוק בתבנית הסיפורית המוכרת לכולנו של הידרדרות פשיסטית. יש לנו משטר דכאני ואלים ומשתמש בכוחה האלים של המדינה כנגדנו ממש – כנגד אזרחיה. זה לא יעלה על הדעת. כלומר בעצם, הסיפור הזה כבר עלה הרבה מאד פעמים על הדעת – כולנו ראינו את הסרט הזה, כולנו קראנו את הספר הזה. כולנו יכולים לזהות מה קורה כאן, ולכן כולנו פה.

ולכן אנחנו אומרות: ישוחרר עופר דורון מיד, ישוחרר גיא דורון מיד, ישוחרר עמיר שדה מיד, ישוחרר איתי יפה מיד.

אבל אני רוצה גם קצת לאתגר את כולנו כאן, ולראות את הסיפור המופרע הזה בזווית קצת יותר רחבה, וכחלק מסיפור יותר רחב. נחשוב לרגע מה היה קורה אם מה אם הסיפור הזה היה מופיע בתבנית סיפורית שאיננו מכירים, בצורה שאינה מוכרת לנו? מה אם אנחנו עצמנו היינו סבוכים בסיפור הזה, כי גם אנחנו חלק מהמנגנון, כי קרובים לנו משרתים אותו? יכול להיות שאם העצורים היו אחרים, נניח ערבים, אולי לא היינו רואות או שהיינו רואות דברים אחרים? ויכול להיות שככלל, אנחנו יודעות לזהות מצב חירום רק כשהוא מוגש לנו כמשהו ידוע ומוכר, ללא ספקות, ולכן כבלתי נמנע. אז אנחנו מקבלות את המצב – באופן טרגי, כלאחר ייאוש – כעובדה מוגמרת בחיינו, כ"ככה זה" הבלתי נמנע.

מאז השבעה באוקטובר, נראה שכל האירועים מתנהלים באופן בלתי נמנע. שליטתו של נתניהו במדינה נראית בלתי נמנעת; תגובתו של הצבא בעזה נראית בלתי נמנעת ("מה יכולנו לעשות?"); ונדמה כי "החיים על החרב" ואפילו רצח עם, הם גזירת גורל. "מובן מאליו" לנו שביטחון מבינים ומשיגים רק במונחים צבאיים. כך, נבואת ה"בלתי נמנע" מגשימה את עצמה והופכת את כולנו לשותפים בתוצאותיה (הבלתי נמנעות גם הן). הרי גם אנחנו, בניסיונות שלנו להגן על ילדינו, לשמור על נורמליות, להמשיך את סיפור חיינו, נוטות להדחיק או להרחיק מעלינו את הפשיזם המתהווה סביבנו.

ולכן לסיפור הנפשע והנקלה הזה, שלשלמו באנו לכאן, יש גם הקשר יותר רחב, וגם יכול להציע לנו דרך החוצה. בגלל שאנחנו מזהים אותו. הוא יכול לפתוח לנו פתח לראות מעבר למה שאנחנו כבר מכירים.

כמו למשל, הכי קרוב אלינו באקדמיה, אני רוצה להזכיר שלמעלה ממאה חמישים סטודנטיות ומרצות נעצרו, הושעו, או דוכאו באופן לא ראוי במהלך 14 החדשים האחרונים. זה נורא, זה מדכא עד עפר, ואנחנו חייבים להתייחס לזה, זאת גם הדמוקרטיה שלנו. מחאה היא לא טרור. זיקוק הוא לא טרור. אבל יש עוד הרבה דברים שהם לא טרור, ואנחנו לא שמים עליהם את העין ולא שואלים שאלות ומקבלים את מה שאומרים לנו. הסיפור זה, שהוא כל כך ברור, כל כך נפשע, צריך לפקוח את עינינו לשאול, מה עוד אנחנו מקבלים? אילו עוד עבירות? כמה עוד אנשים יושבים בעוון טרור, שהם חפים מפשע? בצורה לא דמוקרטית? מה הקשר בין קישון לכלא עופר ואפילו לשדה תימן? אנחנו חייבים לעצמנו ולדמוקרטיה שלנו לתת את דעתנו על הדבר הזה. כל המקרים האלה הם חלקים גדולים באותו הפאזל. ורק כשהסיפור ההזוי הבלתי ייאמן והנפשע הזה של העצורים כאן בקישון בתנאים לא אנושיים, יאיר את הסיפור הגדול ביותר שלנו, שנוכל לאחד את המאבקים שלנו, להבין שאנחנו במאבק על החיים, על העתיד של כולנו כאן.

צילום: בקר דור

צילום: דני שמרנפלד

בית המעצר קישון

פרופ' יניב רוזנאי | אוניברסיטת רייכמן

מי אמר שלממשלה הזו אין הישגים? יש לה הישג אחד מדהים – המצאת מכונת הזמן.

כאילו לא למדו דבר מהשנה שקדמה לטבח ה-7.10, הממשלה חזרה ל-6.10 בהתקפה עוצמתית ובכל החזיתות על הזהות הדמוקרטית של המדינה. שרי הממשלה מאיימים על שלטון החוק, על שומרי הסף, על הפרדת הרשויות, על חופש הביטוי והתקשורת החופשית ואפילו על הבחירות החופשיות. בושה!

סדרי העדיפויות של הממשלה הזו הזויים. השר עמיחי אליהו טוען שאין דבר חשוב יותר כעת מהדחת היועצת המשפטית לממשלה, לא החטופים ולא האיום האיראני. איזו בושה!

שנה שלמה כבר הזניחו את הביטחון. ואני מזכיר לכם את דברי השר עמיחי אליהו בפברואר 2023 על חוסר התגובה בעזה: "כמו שאומרים – פרה פרה. בואו נעביר את הרפורמה המשפטית". ראינו מה קרה. ועכשיו שוב הממשלה מתעסקת במה שהשר קיש כבר הודה ימים אחרי 7.10 "אנחנו אחראים - התעסקנו בשטויות". כמו תאונת רכבת, הממשלה האוטואימונית דוהרת להסרת כל הבלמים.

בעוד נטל המילואים קשה מנשוא, הקואליציה במרוץ למתווה פטור גיוס לחרדים. שר אוצר מביא לקריסת הכלכלה. שר לבטחון לאומי לפוליטיזציה של המשטרה.

שר המשפטים מצפצף על פסיקת בג"צ ולא ממנה נשיא קבוע לבית המשפט העליון כבר יותר משנה, ומאיים לשנות את הרכב הוועדה לבחירת שופטים באופן שיתן לקואליציה שליטה מוחלטת בבחירת שופטים, ומוביל לפוליטיזציה של בית המשפט העליון ושל נציב התלונות על השופטים. שר התקשורת שנאבק בתקשורת העצמאית ובשידור הציבורי. חברת הכנסת גוטליב מציעה הרחבה מטורללת של חסינות חברי הכנסת, שתהפוך את הכנסת לעיר מקלט לעבריינים. שר תרבות שתוקף את חופש הביטוי והאמנות. וכמובן – שטף של הצעות חוק שמטרתן להקל על פסילת מועמדים ורשימות בבחירות ולדכא הצבעה אצל הערבים, במטרה אחת: שהבחירות הבאות תהיינה פחות חופשיות לשם הנצחה שלטונית.

בושה!

אנחנו, אתם, הציבור, לא ניתן להם.

לממשלה הזו, שהובילה אותנו לאסון החמור ביותר מאז קום המדינה, אין מנדט מוסרי וציבורי לעסוק בכלום חוץ מלהחזיר את החטופים, לדאוג לשיקום הדרום והצפון, לטיפול בפגועי הגוף והנפש, להקים ועדת חקירה ממלכתית, לשקם את הכלכלה ולהחזיר את המנדט לציבור בבחירות כלליות. בחירות עכשיו!

קחו את נושא ועדת החקירה. הדבר הברור מאליו – להקים ועדת חקירה ממלכתית לפי החוק, הפך לשנוי במחלוקת. אין לנו אמון בשופטים, הם אומרים. כמו האדם שרצח את הוריו ומבקש רחמים בגלל שהוא יתום, הקואליציה עושה דה-לגיטימציה לבית המשפט ואז זועקת שאין בו אמון. וכמובן שזה גם לא נכון. מידת האמון בבית המשפט העליון בציבור עומדת על 44 אחוז, כפול ממידת האמון בממשלה – 22 אחוזים ויותר מכפול ממידת האמון בכנסת.

זה לא מקרי שמאז חקיקת חוק ועדות חקירה ב-1968 מונו 16 ועדות חקירה ממלכתיות על ידי ממשלות ישראל. אף אחת מהן לא מונתה על ידי נתניהו, למרות שממשלות תחתיו כיהנו 17 שנים! זה הכל תירוץ; הם לא רוצים חקירה אמיתית.

לא רק שלפני כמה חודשים בכירי הקואליציה דיברו על ועדת חקירה ממלכתית, לא מזמן, חברי הקואליציה – כשהיו באופוזיציה, זעקו להקמת ועדת חקירה ממלכתית לפרשת הרוגלות. ועכשיו - לגבי המחדל החריף ביותר מאז קום המדינה? תקימו ועדת חקירה ממלכתית עכשיו!

וכל פעולות הממשלה כמובן בשם "הרוב" – נבחרנו למשול. שקר!

200 סקרים שהתפרסמו לאורך השנתיים האחרונות מראים שאם היו מתקיימות בחירות בכל יום שתבחרו בשנתיים האחרונות הקואליציה הזו הייתה מפסידה.

רוב יציב ומתמשך של הציבור דורש:

לסיים את המלחמה בעזה ולהחזיר את החטופים!

להקים ועדת חקירה ממלכתית!

גיוס לכולם!

לשמור על מערכת משפט עצמאית!

ובחירות עכשיו!!

פרופ' יעל ברדה | האוניברסיטה העברית

המאמר הסוציולוגי הרלוונטי ביותר בעיני לעת הנוכחית נקרא:

"עשיית המלחמה ויצירת המדינה כפשע מאורגן"
"War making and state making as organized crime".

ההקבלה בין עשיית המלחמה ויצירת המדינה לבין פשע מאורגן היא כמובן רק מטאפורה ודרכה צ'רלס טילי, סוציולוג פוליטי אגדי, מתאר את האופן שבו המלחמה בונה את המדינה והשלטון מייצר סיכון בטחוני כדי שיהיה בו תלות. ככל שהסיכון הבטחוני גדול יותר ובלתי ניתן לפתרון כך התלות בשלטון עולה וההתנגדות אליו מבפנים יורדת.

השלטון הנוכחי הצליח, באמצעות ההפיכה המשטרית ובאמצעות האיוולת של ניהול הסכסוך באכזריות, גם לייצר את הסיכון הבטחוני הגדול ביותר במדינה, וגם להמשיך בהפיכה המשטרית בחסות המלחמה.

אבל במקרה שלנו יש עוד חלק.

החלק של יצירת האשמה. הדרך של כל ארגון פשע לייצר תלות ולדאוג שמי שעובד עבורו ישמור על קשר השתיקה הוא לדאוג שמי שפעל עבורו יעשה דברים שאין מהם דרך חזרה.

הרגע שבו אדם פועל בשירות פשע מאורגן ומבצע רצח, או סחיטה באיומים ועינויים, הוא גם הרגע שבו הוא מרגיש תלות מוחלטת בארגון הפשע להגנה. גם אם ירצה לעזוב אותו, הוא חסר אונים. לא רק בגלל הנקמה של ארגון הפשע במי שמפסיקים להיות נאמנים לו, אלא גם ובעיקר בגלל האשמה. אשמה שגורמת לאותו אדם להצדיק את מעשיו בכל דרך אפשרית.

גם השלטון הזה דאג שמליונים של אנשים בישראל יעשו מעשה שהם חושבים שמהם אין דרך חזרה. הוא דאג שנהפוך לחברה שמפקירה את אזרחיה, שמחליטה כל יום, כבר 449 ימים, ו 449 לילות, לא לקיים את החוזה הבסיסי שלה עם אזרחיה ולהשיב את החטופים בעסקה.

השלטון גם דאג שמאות אלפי אנשים יעשו מעשים שהם יחשבו שאין מהם דרך חזרה.

למשל - הטיהור האתני של התושבים פלסטינים בעזה, הפגיעה המאסיבית בתשתיות אזרחיות, תוך ביצוע פשעי מלחמה, במספרים כאלה שלא רק מישהי כמוני, עורכת דין לזכויות אדם וסוציולוגית פוליטית, אומרת לכם שזה דגל שחור - אלא גם רמטכ"ל לשעבר ועוד רבים יותר ויותר שכל יום שוברים את קשר השתיקה.

יש אנשים רבים, גם מבין הגיבורות והגיבורים שנמצאים כאן, שקשה להם לשמוע את זה - אבל יש קשר ישיר בין הכיבוש להפיכה המשטרית, ויש קשר ישיר בין ההפיכה המשטרית לפשעי המלחמה שמתבצעים יום יום.

הם מפחדים להגיד את זה, כי אומרים להם שהציבור לא יקשיב, שאי אפשר לצאת כנגד המלחמה והכיבוש והממשל הצבאי וההתנחלות ולהשאר נאמן לחברה בישראל או ליהודים בכלל, במיוחד אחרי טבח השביעי באוקטובר.

אבל זו טעות. אין לנו מה לפחד. להפך.

כי ההפקרה של השביעי באוקטובר איננה רק הפקרה צבאית, זוהי גם הפקרה מדינית.

העובדה שהאופוזיציה היהודית בישראל, ברובה, לא מעמידה אלטרנטיבה למלחמה, פירושה שהיא מותירה את כל החיילים והאזרחים כקשורים לפשע ללא דרך מוצא, ובתלות מלאה, בעל כורחם בארגון הפשע, סליחה - בשלטון הנוכחי. ללא אלטרנטיבה מדינית וללא אלטרנטיבה להפיכה המשטרית, האופוזיציה גם היא שותפה לקשר השתיקה שמשאיר את השלטון הזה על כנו.

אז איך יוצאים מזה?

אני מאמינה בשלום עם הפלסטינים שמבוסס שותפות ושיוון, ובחלוקה יותר צודקת של משאבים בחברה בישראל, אבל אנחנו לא חייבים להסכים על הפתרון.

אנחנו כן חייבות - כדי לנצח, כדי להציל חיים, כדי להגן על החברה, חייבות להבין דבר אחד - סיום המלחמה, ופתרון מדיני הוא האפשרות היחידה של החברה בישראל להשתחרר ממעגל הפשע השלטוני וממעגל פשעי המלחמה.

ועוד מחשבה אחת - בתיקון יש עוד חלק והוא עובר דרך הכרה באפליית העבר וההווה של מזרחים וקהילות אחרות בישראל. האמת ההסטורית על האפליה ארוכת השנים משמשת כנשק תעמולה בידי שלטון אכזרי, שמעדיף לחולל מלחמת אזרחים מאשר ליפול.

הדרך לא עוברת דרך הכחשת הטענות, היא לא עוברת דרך התנגדות לתיקון וחלוקת משאבים צודקת. היא לא עוברת דרך זה שכל אחת תשמור על החלקה הקטנה שלה. התיקון עובר דרך מבט חד ולב חזק להתמודד עם עוולות העבר ולתקן אותם בהווה.

זאת המשימה שלנו. להפיל את הממשלה ולבנות דרך של תיקון, דרך של שיוון, דרך שיוצרת ארץ לכולם.

חיפה

28 דצמבר 2024

449

נאור נרקיס | ראש תנועת "ישראל נאורה"

את השנים הכי משמעותיות שלי בחיים עשיתי בחיפה. זה תמיד תענוג גדול להגיע לפה. חיפה היא בעיניי הבירה של החילוניות הישראלית. היחידה עם תחבורה ציבורית בשבת. עם מגוון גדול של עסקים שפתוחים בכל ימות השנה. והיחידה שבה אנשים מכל הרקעים והדתות יכולים חיים ביחד בכבוד.

אבל גם על חיפה יש אימים. למעשה, על כל עיר חופשית וחילונית בישראל יש איום. גם חיפה כמו הרבה ערים אחרות - מתחרדת ועוברת השתלטות. אל תטעו. כל מה שהממשלה הזו מתעסקת בו - זה דמוגרפיה. הם פשוט רוצים שיהיה משתלם מאד להיות חרדים. דירות לחרדים. קצבאות לחרדים. זכויות יתר לחרדים. אבל חובות? אין. הם יוכלו להשתמט, להוריד צווי גיוס באסלות כמו שהציע הרב הראשי לשעבר יצחק יוסף ועוד לקבל על זה מאיתנו מיליוני שקלים.

הממשלה הזו נשענת על בורות, על שקרים, ומבחינתה הכישלון של ילדי ישראל במתמטיקה, בחינוך ובמדע - זה סוג של הישג. בגלל זה הם תומכים בבתי ספר בלי ליבה. כי הילדים שגדלים שם יוכלו להישלט בקלות על ידי רבניהם.

אז אני החלטתי שבמקום לפחד מהדמוגרפיה - נשנה את הדמוגרפיה. בחודשים האחרונים העליתי לאוויר קורס שלם בשם "חוזרים בתבונה" שנכתב על ידי חרדים לשעבר, צולם בוידאו, הודפס בעשרות אלפי עותקים ומלמד צעירים חרדים איך להתחלן. אנחנו מלמדים אותם איך לדחות חתונה שהם לא רוצים, איך להשלים לימודי ליבה, איך להתגייס לצה"ל מבלי שההורים יודעים ואפילו כמה כסף צריך כדי לחזור בתבונה.

במשך עשרות שנים נתנו לחרדים לעשות מה שהם רוצים ואת המחיר של זה אנחנו משלמים היום בהפיכה המשטרית. הם לא רוצים שופטים - הם רוצים רבנים. הם לא רוצים חוק - הם רוצים הלכה. הם לא רוצים דמוקרטיה - הם רוצים תיאוקרטיה. ואנחנו - נעצור את זה. אם עד עכשיו הציבור החופשי נקט עמדה פסיבית. מעכשיו - אנחנו מחלנים. במקום שהם יחזירו אותנו בתשובה כל היום. אנחנו נחזיר אותם בתבונה כל היום.

הקורס שלנו נצפה על ידי יותר מ-100,000 חרדים צעירים בכל הארץ. מאסו בעוני, ברבנים, בכפייה הדתית ובתקנות הצניעות האלימות אנחנו גדלים מיום ליום.

ובהמשך - כשיהיו בחירות, אני מתכוון גם להביא את הקול הזה לכנסת ולממשלה.

הפרדת כת ממדינה - הפרדת דת ממזומן!

תודה רבה חיפה

אני הייתי נאור נרקיס

ואני מזמין אתכם לחפש אותי עכשיו ברשת ולהצטרף לחוזרים בתבונה

449

אלוף במיל' עמי אילון | לשעבר מפקד חיל הים וראש השב"כ

איך נראים החיים במדינה רודנית?!

כאשר קצין משטרה זורק רימון הלם על קהל צפוף של מפגינים, פוצע אחדים מהם – לא מוגש נגדו כתב אישום ושבועות לאחר מכן הוא מקודם לתפקיד בכיר – אנחנו מתקרבים למציאות רודנית!

כאשר פורעים אלימים פורצים למחנות צה"ל על מנת למנוע מעצר צבאי של חיילים שהתעללו במחבלים עצורים תוך תקיפת חיילי צהל ועיתונאים – ובמקום להיעצר הם זוכים לתמיכה של שרי ממשלה וחברי כנסת! ולא מוגשים נגדם כתבי אישום – אנחנו מתקרבים למציאות רודנית!

כאשר פורעים יהודים אלימים ביהודה והשומרון פורצים לכפרים פלסטינים, מכים אזרחים ביניהם נשים וילדים, שורפים בתים – והם לא נעצרים! לא מוגשים נגדם כתבי אישום וחברי ממשלה מעודדים ומגבים את מעשיהם – אנחנו מתקרבים למציאות רודנית!

וכאשר ארבעה אזרחים – משגרים זיקוק מצוקה ימי אל עבר ביתו הריק של ראש הממשלה – ללא כוונה לגרום לנזק ברכוש או בנפש! הם נעצרים מיד! בחקירתם הם מודים בטעותם ומתנצלים! ובהחלטת פרקליטות המדינה מוגש נגדם כתב אישום המייחס להם פעילות טרור! הם נכלאים ומוחזקים כאסירים ביטחוניים תוך דרישה למעצרם עד סוף ההליכים – אנחנו עושים צעד ענק בדרך למציאות רודנית!

ורק שופט מחוזי אמיץ, ד"ר סעיד פלאח, מומחה בדין הפלילי ובעל תארים אקדמיים נוספים בפילוסופיה וארכיאולוגיה, סא"ל בצה"ל, בן העדה הדרוזית האמיצה – עוצר את טירוף המערכות ומציל את כבודה של מערכת המשפט הנאבקת מול הממשלה על הישרדותה של הדמוקרטיה בישראל!

לפני כ-2,700 שנה אמר החכם הסיני סון טסו: "מנהיג אכזר ישרוף את עמו כדי למשול על האפר!" והוסיף "עם טיפש ייתן למנהיג זה לעשות כך!"

לכן השאלה היום היא לא מי הוא נתניהו? אנחנו יודעים שמנהיגותו רעילה! אנחנו יודעים שהוא לא יעצור! שהוא יחבור לתומכי טרור משיחיים הרוצים למחוק את זהותה היהודית-דמוקרטית של ישראל! אנחנו יודעים שהוא יעשה הכול על מנת להמשיך למשול ולהימלט מאימת הכלא!

השאלה לכן היא אלינו? מי אנחנו?!

והתשובה חייבת להישמע ברחבי כל הארץ! להישמע בכל הקהילות היהודיות ברחבי העולם! ובקהילייה הבין לאומית כולה!

אנחנו אזרחי ישראל והמדינה היא שלנו!

אנחנו לא ניכנע!

אנחנו כאן על מנת להיאבק על זהותנו היהודית-דמוקרטית!

אנחנו נאבק! לנו, אין לנו ארץ אחרת!

ואנחנו אומרים היום לך נתניהו ולשרי ממשלתך – אל תחצו את הקוו האדום!
 הקווים האדומים עבורנו הם: -
 פיטורי שומרת הסף - היועצת המשפטית לממשלה!
 פיטורי שומר הסף - ראש השב"כ!
 אי מינוי נשיא לבית המשפט העליון עד לתאריך שנקבע בפסיקת הבג"ץ!
 הכשלה של עיסקה להחזרת 100 החטופות והחטופים שהופקרו על ידיכם ונמקים במנהרות החמאז בעזה!
 והעברת חוק ההשתמטות בניגוד לעמדת צה"ל!
 כל החלטה כזאת תהיה החלטה "בלתי חוקית בעליל" שדגל שחור מתנוסס מעליה!
 החלטה שאסור לציית לה וחובתו של כל אזרח במדינה דמוקרטית להיאבק בה!
 אנחנו אומרים עכשיו - ממשלה המשנה את המשטר הדמוקרטי מבלי לפנות אל העם בבחירות או במשאל עם – היא "ממשלה מורדת"! שחובה עלינו כאזרחים להפילה!
 אנחנו נצא לרחובות נעלה לירושלים ונקרא לכל ראשי הקואליציה לצאת מבניין הכנסת, להצטרף אלינו ולהוביל את המאבק!
 כשהממשלה מורדת בעם! והכנסת הופכת למושב לייצים! זו היא חובתם לאזרחים שהצביעו עבורם!
 אנחנו נקרא לחברי הכנסת של הקואליציה, אלה שעדיין לא מכרו זהותם ורואים את התהום אליה מוביל נתניהו – להצטרף אלינו!
 אנחנו נקרא לנשיא המדינה, אזרח מספר אחד! "ברגע האמת – אין לך הזכות להעלם! חובתך המוסרית! והאזרחית! מחייבת אותך לומר את האמת שלך!"
 אנחנו נאבק עד הניצחון הסופי שעבורנו הוא: - "מדינת ישראל בטוחה יהודית-דמוקרטית!"
 זאת המדינה שעבורה יצאנו למלחמות בעבר וזאת המדינה שילדינו ונכדינו ממשיכים משרתים ונלחמים עבורה כיום!
 ובערבו של אותו היום - אנחנו ננצח!

צילום: אלון קורנגרין

פרופ' מרדכי קרמניצר | האוניברסיטה העברית

תודה על ההזדמנות. תודה שבאתם, תודה שהתגייסתם.

לפני שנתיים בדיוק הכריז שר המשפטים יריב לוין על רפורמה משפטית, כינוי מוליך שולל להפיכה משטרית, שמטרתה חיסול הדמוקרטיה הישראלית. אחרי שנתיים, המהלכים העיקריים של ההפיכה לא קודמו או סוכלו, כדוגמת החוק ההזוי שנועד לפטור את הממשלה מהחובה להפעיל את השכל הישר ולנהוג בסבירות – שנפסל על ידי בית המשפט. ההפיכה כשלה משום שיוזמיה טעו טעות קרדינלית באשר לטיבם ואופיים של אזרחי ישראל. היא כשלה בזכותכם, בזכות כל אלה שהפיגנו ומחו נגדה, מי שהבהירו כי לעולם לא נוותר על הזכות לשוויון ועל הזכות לחירות. כשם שנילחם על חיינו, נילחם על טעם חיינו. היא כשלה כי שימשנו חומת מגן ורוח גבית חיונית לשומרי הסף- ליועצת המשפטית לממשלה ולבית המשפט העליון, גם למערכות הביטחון. כמו במקומות אחרים בעולם, הוכח גם אצלנו שהפגנות המוניות, המשדרות התנגדות נחושה ותקיפה, הן יעילות.

ההפיכה נבלמה, אך הקואליציה שחוללה אותה לא ויתרה והיא פועלת עתה במרץ בדרכים שונות לקדם אותה. לנגד עיניה שתי מטרות בלבד- קידום ענייניו האישיים של ראש ממשלה הנאשם בפלילים חמורים והבטחת שרידותה הפוליטית. האינטרסים האמיתיים של האזרחיות והאזרחים אינם נחשבים כלל - הם נרמסים ברגל גסה.

רק ממשלה שפשה בה ריקבון מוסרי, המתנכרת לחיי אזרחיה, יכולה להמשיך, בשרות אידאולוגיה משיחית וגזענית, במלחמה שאין די לה בעזה. זו מלחמה, שמשמעותה הפקרת החטופות והחטופים החיים למוות נורא במנהרות החמאס האפלות והרטובות, כמו גם סיכון לשווא של חיי חיילינו ושל עזתים שאינם לוחמים.

רק ממשלה שאיבדה כל מצפון ומצפן יכולה להתמיד באפליה בין דם לדם ולפטור משירות אלפים של חייבי גיוס, הנחוצים כאוויר לנשימה להגנה על המדינה. רק ממשלה כזו יכולה לנהל מלחמה של השמצה והכפשה נגד מגיני המדינה- צהל והשב"כ, נגד משפחות שכולות ומשפחות החטופות והחטופים; ובה בעת, להתייבב לימינם של מי שפוגעים בביטחון המדינה.

רק ממשלה מופקרת יכולה הימנע מהקמת וועדת חקירה ממלכתית, שהיא צו השעה, כבר לפני הרבה מאד שעות. רק אנשי זדון יכולים להתנכל, בעזות מצח שלא תאמן, ליועצת המשפטית לממשלה ולבית המשפט העליון רק משום שהם ממלאים באמונה את תפקידיהם.

רק ממשלה חזירית יכולה להמשיך בהזרמת כספים קואליציוניים תוך שהיא נוהגת בתושבי העוטף והצפון כאילו היו אזרחים סוג ב'. רק ממשלה עריצה יכולה להתמסר לסתימת קולות ביקורתיים ולהפיכת המשטרה לכלי פוליטי בידי עבריין גזען. זו התנהלות של השתנה ממרום המקפצה על כל מה שחשוב ויקר. איכותו של העם בישראל, מכל בחינה, עולה עשרת מונים על איכותה של הממשלה הזו. מתבקש, לכן, שהוא יעיף אותה מעל הבמה הפוליטית לתוך דף שחור משחור בספר ההיסטוריה.

יותר מדי הושקע במדינה הזו- בדם, ביזע, בדמעות, בערגה, באהבה- כדי שאתם, הציבור אוהב ארצו והמחויב לחירות ולשוויון, תאפשרו לשלטון להחריב את הבית השלישי. משום שחפצי חיים אנחנו, עלינו לבטא את התנגדותנו הנחרצת, להפיכה המשטרית, בדרכים יצירתיות שונות, או במלים אחרות- להמשיך כהונתה של הממשלה הרעה הזו. בנפשנו הדבר, וגם בידינו. אם נפעל כך יחד, בעת, בביטחון, בהתמדה וללא חת- אין לי ספק שנצליח. נצליח ונאתחל מחדש.

צילומים: אלון קורנגרין

פרופ' שקמה ברסלר | מכון ויצמן למדע

ערב טוב,

456 ימים. והם שם. אחים ואחיות שלנו. מופקרים לגורלם.

יום אחרי יום, הרב המכריע של אזרחי ישראל, אנחנו, אומרים בכל סקר - סיימו את המלחמה. החזירו את החטופים. אין דבר חשוב מכך. עבורם שמופקרים שם ועבורינו כחברה חפצת חיים.

אז למה למען השם למה הם עדיין בעזה?

הם בעזה כי החזרה שלהם מפריעה. מפריעה לקרב ההשרדות של ראש ממשלת הפשע והזדון. מפריעה לברית שכרת עם חבורה בדלנית קיצונית. מפריעה להגשמת החזון הפונדמנטליסטי אותו הציג גם השבוע בן גביר - מלחמת גוג ומגוג נצחית.

התמונה היום ברורה מתמיד. מדובר במאבק בכל החזיתות על דמותה ועתידה של המדינה. מאבק בכל החזיתות על הפרק הבא בסיפור של עם ומדינת ישראל. מדינת מופת יהודית-דמוקרטית או תאוקרטיה קיצונית. מדינת מופת יהודית-דמוקרטית, מחזירה חטופים, מעגנת שוויון בנטל, מקימה וועדת חקירה ממלכתית, מוקיעה אנסים, משקמת את הצפון והדרום, מקדמת חינוך, השכלה, בריאות ותרבות.

כנגד כל אלה עובדת ממשלת הפשע והזדון ומקדמת הפיכה משטרית. כדי שיוכלו לפעול באין מפריע כנגד רצון העם. כדי לפגוע בכל מי שלא מתיישר לפי משנתם הקיצונית וצרכיהם הפוליטיים.

בניגוד מוחלט לרצון העם, בלי שום לגיטימציה ציבורית, בחסות מסכים של פייק ודיסאינפורמציה אודות ספק מגעים לעסקה ותחת ערפל הקרב והחשש שלנו מעוד הותר לפרסום הם פותחים במתקפה בכל החזיתות.

חקיקה דקטטורית אלימה. חוק השתמטות. הרס מערכת המשפט. פגיעה בזכויות האזרח. הרס התקשורת. תקיפת שומרי הסף, היועמ"שית וראשי מערכות הבטחון.

קראנו כולנו את מכתבי האיומים של רעייתו הגולה במיאמי: יש להם שיטה. קודם פועלים כאחרוני העבריינים. אח"כ מאיימים על שומרי הסף ואז מאיימים במלחמת אזרחים.

אבל כל מי שנמצא ברחובות יודע את מה שראינו בתחקיר של ספי עובדיה בעובדה. לא תהיה מלחמת אזרחים כי אין בציבור הישראלי תמיכה במהלכה הקיצוניים של הממשלה. בסך הכל קבוצה קטנה של עלובים שמקללים משפחות חטופים ומשפחות שכולות.

גם השבוע וככל שנדרש, אנחנו פונים מכאן לשומרי הסף:

אל תחששו ואל תיסוגו המשיכו לשמור ביחד איתנו על המדינה מפני ממשלת הפשע והזדון אנחנו לצדכם נגן עליכם בתקופה שדורשת החלטות קשות.

לא נאפשר את פיטורכם, מעשה בלתי חוקי בעליל. לא נאפשר שנחקרים, נאשמים ומורשעים סדרתיים יפטרו את החוקרים שלהם. הטירוף הזה לא יקום ולא יהיה. אנו רואים נכוחה - דגל שחור של אנטי חוקיות מתנוסס מעל ניסיון כזה. ניסיון כזה דינו להכשל. זו תקופה שדורשת אומץ ונחישות. שלכם ושלנו.

היו אמיצים ונחושים. ישראל לא תהיה דקטטורה. ישראל תשוב לשגשג כדמוקרטיה.

ועוד מילה לסיים. דווקא מתוך הכאב והקושי. דווקא מתוך תחושה של ספק יאוש. חשוב שנזכור, כולנו, הסיפור של העם שלנו הוא ספור מתמשך. עבר, הווה ותמיד תמיד גם עתיד. הוא זה שהביא את הסבים והסבתות שלנו לאורך הדורות מכל המקומות בעולם דווקא הנה הוא זה שגורם לנו לצעוק דווקא פה, מכל המקומות בעולם, דמוקרטיה. הוא זה שבגללו אנחנו רצים יום אחד לתוך עוצמת זרם המים של המכתזית בקפלן ובכנסת ולמחרת לתוך האש בעזה ובלבנון. את הפרק הבא אנחנו כותבים עכשיו ביחד. אנחנו מבינים, זו שאלה של ערכים.

פדיון שבויים או הפקרה?

וועדת חקירה ממלכתית או טיוח?

ערבות הדדית או הטרפת שינאה כדי לאחד מחנה?

קדושת החיים או זילות החיים?

שוויון ושוויון בנטל או נצלנות ועצלנות?

החלפת שלטון החמאס או המשך החזקתו, גם היום, כנכס?

לכאורה הרבה שאלות, אך למעשה זו אותה שאלה מזויות שונות. מדינת מופת יהודית-דמוקרטית או קנאית- קיצונית? איזו ישראל נבנה פה?

אני מאמינה בכל ליבי ביכולת שלנו לצלוח את התקופה החשוכה הזו. אומץ ונחישות. תקווה ואמונה. ערכים ראויים וצדקת הדרך. עשינו זאת בעבר.

נעשה זאת שוב.

ביחד

חיפה

4 ינואר 2025

456

פרופ' חגי לויין | רופא מטה משפחות החטופים, ראש איגוד רופאי בריאות הציבור בישראל, האוניברסיטה העברית בירושלים

תושבי חיפה והצפון, נתחיל בבסיס. בשבועת החובש שנשבעתי לפני 27 שנים. תחזרו אחריי: "אני נשבע היום הזה – להושיט יד עזרת לכל פצוע ולכל חולה אם אוהב ואם אויב – ולכל אדם באשר הוא אדם. אני נשבע כי על ליבי יהיה חרוט לעד הדיבר העליון של ההקרבה – לא להשאיר פצוע בשדה." בזאת אני נשבע!

ממשלת החורבן והמוות בראשות נתניהו בוחרת להפקיר 100 חטופים. הממשלה מפירה אמונים ואת החזה עם אזרחיה. הממשלה נכשלת בהגנה על הביטחון האישי והלאומי. זוהי סכנה קיומית לישראל. זוהי סכנת נפשות לכולנו. כאפידמיולוג, אני רוצה להזכיר לנו את הנתונים (מדוח אחרון של הממשלה):

1823 הרוגים הותרו לפרסום. למעלה מ-23,000 נפגעים. כ-70,000 איש עדיין מפונים מביתם בצפון. רק בשבוע האחרון של 2024 הופעלו בישראל 837 התרעות. כל נתון כאן משמעו פגיעה אנושה בבריאות הציבור. וכל אדם שנפגע הוא עולם ומלואו.

מתן אנגרסט, חייל בן 21 מקרית ביאליק. נפצע ונחטף בשבעה באוקטובר. 456 ימים הוא מופקר פצוע בשטח. התקבל ממנו אות חיים! הוא וחבריו הגנו עלינו. למה אנו לא מגנים עליו? בדיוק לפני שבוע פורסם דוח משרד הבריאות בנושא עינוי החטופים. דוח מטלטל, מזעזע ומצמרר. אבל לא מחדש.

כרופא של מטה משפחות החטופים, פרסמנו והתרענו כבר לפני שנה: החטופים עוברים התעללות פיזית, נפשית ומינית. הם חולים ופצועים, בגוף ובנפש. הם לא מקבלים טיפול רפואי הולם. לא לערמונית ולא לאף איבר בגוף. הם סובלים מבידוד, רעב, צמא, היעדר אור ואוויר, ותנאי היגיינה איומים. זכויות היסוד שלהם מופרות כל רגע. כולם בסכנת מוות! חובתנו להחזיר את כולם. החיים לשיקום והחללים לקבורה.

את כולם – עכשיו!

המשפחות והציבור בישראל סובלים ונעשים חולים מהפקרת החטופים. צה"ל כבש את עזה וחסיל את סינוואר. חיילינו מחרפים את נפשם למען הצלת החטופים והגנת המדינה. אז למה הם עדיין בעזה? בגלל סדר העדיפויות המופרע של הממשלה. כפי שנקבע בהסכמים הקואליציוניים: הרפורמה המשפטית מעל לכל. כפי שאמר שר המורשת: הדחת היועמשת חשובה יותר מהצלת החטופים.

היום בדיוק מלאו שנתיים להשקת ההפיכה המשפטית על ידי השר יריב. ההפיכה שגרמה נזק חסר תקדים למדינת ישראל ולביטחון תושביה. שר המשפטים ממשיך לטרפד את מינויו של נשיא בית המשפט העליון. אחת התוצאות השליליות היא שרבים, כולל רופאים, עוזבים או לא חוזרים. כנגד ליקוי המאורות בממשלה אנו נאבקים ומציבים מצפן ערכי ברור:

אין דבר יותר חשוב מקדושת החיים ואהבת האדם!

עוד לא אבדה תקוותנו. לא נוותר עד שיהיה פה טוב יותר. עד שתהיה כאן ממשלה שדואגת לזכויות היסוד של כל אדם באשר הוא אדם. תושבי ישראל, במיוחד בצפון ובדרום, סובלים מפגיעה קשה בגוף ובנפש. ואסור לעצום עיניים - גם תושבי עזה, ביניהם תינוקות וילדים. הגיעה העת לשקם. הגיעה העת להסכם. הסכם שיחזיר את כל החטופים. הסכם שיוביל להחזרת החיילים והעקורים הביתה ולהפסקת שפיכות הדמים. אנחנו הרוב. הרוב שרוצה לחיות פה יחד. טוב לחיות בעד ארצנו!

חיפה

4 ינואר 2025

456

יהל אורן | מחאת התצפיתניות

אנחנו נשמיע את קול זעקתן. זו הייתה יעל לייבושור, תצפיתנית בנחל עוז שדיווחה עד הרגע האחרון. יעל נפלה בחמל בשביעי לאוקטובר.

שלום לכולם. קוראים לי יהל אורן, הייתי תצפיתנית בנחל עוז לפני עשור והיום אני ממובילות מחאת התצפיתניות. הקבוצה שלנו מאגדת תצפיתניות מה 30 שנים האחרונות ומכל הגזרות ברחבי הארץ והתאחדנו בדרישה להביא אותן הביתה, מתוך הרגשה שזו הייתה יכולה להיות כל אחת מאיתנו.

כבר אז לפני עשר שנים, הרגשנו את התעצמות האויב, הם בנו מתחנינו מנהרות ואנחנו היינו מדווחות עליהם. היינו שומעות אותם מתחנינו, היינו רואות טרקטורים יוצאים מהאדמה, עוד יום של חפירות בקו דיווח 96. מול בארי. 600 מטר משטח הארץ, זה היה לפני עשר שנים, שהתפוצצו לנו בפנים בשביעי לאוקטובר.

פעם כשהייתי מספרת שהייתי תצפיתנית בנחל עוז, התגובות היו- אה אוקי, תפקיד קשה, חלק לא ידעו איפה זה או מה עשיתי.. עבר הלאה בסדר היום בלי התייחסות מיוחדת.

אבל היום כבר לא.. היום תצפיתנית היא סמל.

סמל לשביעי באוקטובר

סמל לנשים שחטופות בשבי

סמל להפקרה הבלתי פוסקת

סמל לדיכוי נשי - עוד אישה שלא הקשיבו לה

סמל למיגונית מלאה במחבלים

סמל להמתנה האינסופית

זה בלתי נתפס שזו המציאות שבה אנחנו חיים.

אבל כשהמציאות הזאת שאנחנו חיים בה תסתיים, הבנות יחזרו הביתה והחמ"ל שהן היו בו יהפוך לאתר הנצחה,

אנחנו נשנה את הנרטיב. תצפיתניות הן סמל כן, סמל לגבורה סמל לחברות ורעות סמל לאהבת הארץ סמל לכוח נשי והכי חשוב - סמל להישרדות כנגד כל הסיכויים, כי הן שם מחכות לנו ושורדות. אנחנו בטוחות.

זו אורלי, אמא של דניאלה. הקול שלה מהדהד בראש שלי מאז שעמדה בגבול עזה חעקה בתקווה שדניאלה אולי תשמע. אז הבקשה שלי אליכם היום היא שתשמיעו את זעקתם, בכל מקום, כל הזמן.

קולות התחינה של אמא שרוצה את הילדה שלה בחזרה צריכות להדהד בראש אצל מר בנימין נתניהו ולא לעזוב אותו, שילך לישון איתם בלילה אם יצליח, ויקום איתן בבוקר.

השבוע ציינו את חג החנוכה, בדגש על המילה לציין, כי אנחנו עוד לא מסוגלים לחגוג.

כולנו עוד מחכים לנס שיגיע, ואנחנו גם נהיה אלה שנביא אותו, נמשיך להתעקש, נעמוד בכל גשר, צומת ורחוב ונמשיך לדרוש- את כולם עכשיו!

456 ימים עברו ומנסים שאנחנו הציבור, קצת נשכח, קצת נתייאש ונראה שחיקה.

אבל אנחנו לא נתייאש ולא נוריד את החטופים מסדר היום. זה המינימום שאנחנו יכולים לעשות עבורם.

לירי, קרינה, אגם, נעמה ודניאלה, סליחה על עוד שבוע שאתן שם. פשוט סליחה. מחכים לכן ולכל יתר החטופים והחטופות

לא עוצמות עיניים עד שכולם וכולן בבית

חיפה

4 ינואר 2025

צרויה שלו | סופרת, תושבת חיפה

חברות וחברים יקרים,

חשוב לי להודות בערב הזה לנשים האמיצות המובילות את מחאת העם חיפה, לרותם וטליה, גלי וליאורה, על ההתמדה ועל המסירות ועל הנחישות. וכמובן לכולכם, לכל הנוכחים כאן. כשאני מסתכלת לאחור על השנה האיומה הזאת אני יודעת שהשעות האלה כאן אתכם במוצאי השבתות היו השעות היחידות בהן הרגשתי תקווה. בלי קשר לכמות המפגינים. גם כשאנחנו מעטים אנחנו מחזיקים את התקווה עבור רבים. גם כשאנחנו מעטים אנחנו מייצגים את הרוב.

חברות וחברים יקרים, בלוח השנה של האסונות שלנו שמור לתאריך הזה, הרביעי לינואר, מקום בולט במיוחד של חרפה ושל בושה. ביום הזה הכריז שר המשפטים החדש בפנים מלאות שנה וסיפוק על כוונותיו לבצע מעשים מגונים בדמוקרטיה שלנו, להטיל מום במערכת המשפט, כוונות שהוסתרו באפלה היאה להן לפני הבחירות תוך הונאת הציבור.

ומאז אנחנו כאן מידי מוצאי שבת, כשמסביבנו ובתוכנו אסון רודף אסון, כשהבלתי יאמן והלא יעלה על הדעת הופכים למציאות חיינו. מאז אנחנו חחים בחלחלה בפשעים נוראים המתחוללים לנגד עינינו ובראשם הפשע המחריד של הפקרת החטופים, תחת שלטונה של ממשלת הזדון והקלון, בניצוחו של מר הפקרה אשר מילא את לוח השנה שלנו בימים של אסון ורוקן אותו מימים של שמחה. אשר מילא את בתי הקברות בקברים חדשים, ורוקן רבבות בתים מנחמה. אשר מילא את הארץ בשקרים ועלילות דם, ורוקן מתוכן את הערכים עליהם נוסדה. שמרוקן את קופת המדינה ואת כיסי הציבור הנושא בנטל, וכבר הולך ומרוקן את הארץ ממיטב אנשיה שאינם מוכנים לחיות תחת דיקטטורה ולהקריב את בניהם לעולה על מזבח המשך שלטונו.

אם זהו ההספק של ממשלת השחיתות וההשתמטות, השכול והכישלון, בשנתיים שחלפו מאז, שוו בנפשכם מה היא עתידה לעולל כאן בשנתיים הבאות עד לבחירות. חייבים לעצור את מבול הפשעים הזה. אם לא נצליח מי יודע אם בכלל עוד יתקיימו כאן בחירות.

חברות וחברים, כל הנרות שהדלקנו בחג הזה לא הצליחו לכבות את החושך שמקיף אותנו. נס החנוכה שפיללנו לו לא קרה לנו. דורות על דורות מספרים בני עמנו את הסיפור הניסי של ניצחון המכבים על השלטון היווני וטיהור בית המקדש מן העבודה הזרה שטימאה אותו. אבל בימים האלה בזמן הזה מי שמחלל בעבודה זרה ובמעשי תועבה את קודש הקודשים הישראלי הוא דווקא השלטון שלנו. איזה גלגול מזעזע של הסיפור העתיק מתרחש בדור הזה, גלגול מפלצתי שאין בו ניסים ואין בו מעשים.

הרי מה שהממשלה הזו עושה מידי יום ביומו זה חילול הקודש, זהו צלם בהיכל. בהיכל התהילה הגבורה וההקרבה של אזרחי המדינה הזו.

מהו חילול הקודש אם לא הסירוב להקים ועדת חקירה ממלכתית, חקיקת חוק ההשתמטות, הסתה מאפיונרית נגד שומרי הסף, מערכת הביטחון, ואפילו נגד משפחות החטופים? מהו חילול הקודש אם לא המשך המלחמה ללא תוחלת וסירוב להסדר מדיני וליצירת חלופה לחמאס, תוך הקרבת חיילים ואזרחים? מהו חילול הקודש אם לא הפקרת אחיותינו ואחינו החטופים 456 ימים להתעללות סאדיסטית? איך זה שהם עדיין בעזה?

בימים האחרונים חוזרים ונשמעים דיווחים על התקדמות השלב הראשון של העסקה. הלוואי ואין אלה שוב דיווחי סרק, אבל אני מבקשת להזכיר למקבלי ההחלטות את המובן מאליו. לאחיותינו ולאחינו בעזה אין זמן לשלבים ולפעימות. פעימות ליבם הולכות ונחלשות.

תחזירו את כולם. עכשיו.

פרופ' ברק מדינה | האוניברסיטה העברית בירושלים

אתמול חל עשרה בטבת, יום תחילת המצור הבבלי על ירושלים, שסופו חורבן בית ראשון. זהו גם יום הקדיש הכללי, שבו זוכרים את מי שיום פטירתם לא נודע, ובהם אחינו החטופים שנרצחו בשבי החמאס. ואולי אין זה מקרי שדווקא בערב היום הנורא הזה בהיסטוריה של עמנו בחרו יריב לוין וגדעון סער לפרסם את מה שכינו "ההסכמה ההיסטורית" ביניהם.

ההצעה של סער ולוין נועדה למטרה אחת בלבד: חיסול בית המשפט כרשות עצמאית.

ההצעה נועדה להפוך את בית המשפט לכנסת קטנה, למוסד שחבריו נבחרים על-ידי פוליטיקאים בלבד. השופטים ייבחרו לא לפי כישוריהם המקצועיים, אלא רק לפי עמדותיהם הפוליטיות, וככל שיהיו קיצוניים ונוקשים, כן ייטב מבחינת שולחיהם. זוהי הצעה רעה, שתדרדר את האמון הציבורי בבית המשפט.

כפי שכבר נפסק בבג"ץ הסבירות, בדיוק לפני שנה, הקואליציה אינה מוסמכת לשנות כך סדרי בראשית, ואם תחוקק ההצעה הנוכחית, היא תיפסל בבג"ץ.

בנוסף לפוליטיזציה של בחירת השופטים, סער ולוין מציעים גם למנוע ביקורת על חקיקה, אפילו אם היא פוגעת אנושות בזכויות האדם, אלא אם תומכים בכך שמונה מתשעה השופטים בהרכב. זה וידוא הריגה של הביקורת השיפוטית, של הגורם היחיד שמגן עלינו האזרחים מהתעמרות השלטון.

בג"ץ הוא הכתובת היחידה כמעט שנותרה לחטופים, שממתינים במנהרות החמאס למוצא פיו, בעתירה להורות לממשלה להסביר את הפקרתם.

בעת הזו, על הממשלה והכנסת לעסוק אך ורק באסון השבעה באוקטובר. אין שום דחיפות בקידום שינויים במערכת המשפט. על הממשלה להתמקד בשחרור החטופים, בהסדר לסיום המלחמה ונסיגה מרצועת עזה. עליה להקים ועדת חקירה ממלכתית. אין לממשלה הנוכחית מנדט לעסוק ברפורמות משפטיות.

אסיים בציטוט מדברי השופטת ענת ברון בבג"ץ הסבירות, שמחזירים אותנו גם לעשרה בטבת: "בימים אלה מרחפות מעל מדינת ישראל שתי סכנות קיומיות, מחוץ ומבית. [...] מדינת ישראל נתונה במלחמה עקובה מדם נגד אויב ברברי שקם עלינו לכלותנו. אך הדמוקרטיה הישראלית נתונה בימים אלה גם בסכנה מבית. [...] זוהי שעה אקוטית שבה אנו מצויים בשמירה על עקרון הפרדת הרשויות, עצמאות מערכת המשפט, שלטון החוק חזקיות הפרט – שמירה על צביונה של המדינה, על ערכי הדמוקרטיה וערכי מגילת העצמאות. לא ניתן לעמוד מנגד".

ד"ר מיטל פינטו | הקריה האקדמית אונו ומכללת צפת

שלום לגיבורות ולגיבורים של מוקד המחאה בהוד השרון. שמי מיטל פינטו ואני דוקטור למשפטים, יו"ר משותף של פורום המרצות והמרצים למשפטים למען הדמוקרטיה. היום אצביע על שני נושאים חשובים שחלק מההיבטים שלהם לא מדוברים מספיק בשיח הציבורי בישראל:

הנושא החשוב מכל – החטופות והחטופים.

בצד המשפטי חשוב להבין שהממשלה לא מקיימת את חובותיה לא רק כלפי משפחות החטופים, אלא כלפי כלל החברה הישראלית. סעיף 40 לחוק יסוד הממשלה מחייב שההחלטה האם להביא עסקת חטופים לאישור הממשלה או לא, והאם לאשר אותה או לא תתבצע בפורום של הממשלה, או לכל הפחות של הקבינט. זה לא עניין של מה בכך. נכון שרוב חברי הממשלה מושחתים וקיצוניים, אבל החלטת ממשלה גם מחייבת שמיעה של מומחים וראשי מערכת הביטחון. בשפת המשפט המנהלי, אנחנו קוראים לזה "תשתית עובדתית", שמחייבת גם שמיעת חלופות. אחרי ששומעים את המומחים ואת החלופות, כבר הרבה יותר קשה להגיד לא לעסקה.

מה יש לנו בפועל? קבינט מלחמה כבר לא קיים מאז שגנץ ואייזנקוט יצאו מהממשלה. הישיבה שהייתה בסוף אוגוסט עשתה רעשים של ישיבת קבינט, אבל לא באמת הייתה כזו. ביבי מקבל למעשה מקבל את כל ההחלטות בעניין החטופים לבד, בהתאם לשיקולים הפוליטיים הצרים שלו. באותה ישיבה הרת גורל, שבסיומה לא הוחלט על עסקה ויום אחר כך נרצחו 6 חטופים וחטופות שלנו, לא נשמעו מומחים של מערכת הביטחון, וגם לשר הביטחון דאז גלנט לא הפסיקו לסתום את הפה. לא נשמעו חלופות ולמעשה הדבר היחיד שהוצג הוא ציר פילדלפי. רוב השרים שהיו בישיבה כלל לא ידעו שהיא קשורה לעסקה אפשרית להחזרת החטופים.

צריך להגיד זאת בקול רם וברור: המלחמה בעזה חייבת להיפסק. מטרת המלחמה בעזה היא כבר מזמן שרידות הממשלה וביסוס התיישבות יהודית מחדשת בעזה. הדברים האלה נאמרים במפורש על ידי סמוטריץ' וסטרוק. אבל הממשלה לא עוצרת את המלחמה הזו. ההיפך. חיילים רבים ויקרים שלנו נהרגים, ובמקביל נהרגים עשרות אלפי עזתים, כאשר אלפים מהם מגורשים מאיזור צפון הרצועה ואין כוונה להחזיר אותם לשם. אפשר להגיד שמדובר ב"העברת אוכלוסייה", אפשר לקרוא לזה "רצועת ביטחון", אפשר לקרוא לזה איך שרוצים. במהות מדובר בטרנספר, בפשע מלחמה שהממשלה שלנו עושה בשם כולנו.

וכל זה והם עדיין לא כאן. בסוף אוגוסט, עוד לפני שמדינת ישראל הפקירה 6 חטופים להירצח בעזה, הוגשה גם עתירה בשם חלק ממשפחות החטופים שמבקשת מבג"ץ להורות לביבי לחדול מלקבל החלטות כאלה לבד ולהעביר אותן לפורום של הממשלה כולה. בין העותרים, אני היחידה שאין לה קרוב או קרובת משפחה חטופה בעזה.

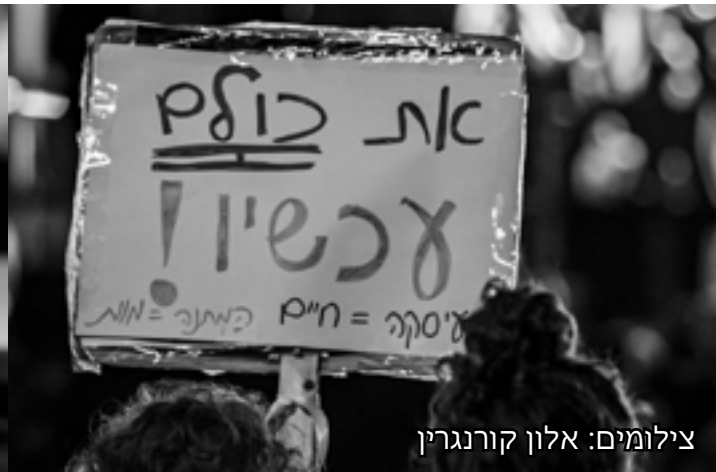
העתירה מכוונת נגד ראש הממשלה ונגד הממשלה. לדיון הראשון בבג"ץ הזה, שהיה בסוף אוקטובר, הממשלה והעומד בראשה לא הגיעו עם תגובה בכלל. לא בכתב ולא בעל פה. זלזול מופגן במשפחות החטופים ובציבור כולו. בנובמבר היה הדיון השני, שבו סוף סוף הוגשה תגובה. מהתגובה היה ברור שראש הממשלה הוא היחיד שמקבל את ההחלטות. בג"ץ הסכים להשאיר את העתירה תלויה ועומדת בזמן שהממשלה וראש הממשלה מורחים אותו וממשיכים להגיד שעובדים על עסקה.

השבוע הוגשה עתירה נוספת מטעם משפחות חטופים. הפעם מבקשות המשפחות מבג"ץ קביעה שיפוטית לפיה אי קבלת החלטה בעניין החטופים מהווה פגיעה, שלא נאמר רמיסה, של הזכות לחיים, לשלמות הגוף ולכבוד האדם.

למה הקביעה חשובה? קביעה שיפוטית כזו תחייב את הממשלה להציג בפני בית המשפט את האופן שבו נקבעת מדיניותה ואת העמדה, אם אמנם זו עמדתה, שהאינטרס הלאומי בהמשך המלחמה ובהמשך השליטה ברצועה מצדיק את הקרבת חייהם של החטופים. אני מאוד מקווה שהפעם בית המשפט יתעשת ויבין שהממשלה וראש הממשלה מורחים את כולנו.

חשוב להבין – אנחנו לא עוסקים רק בנושא "רגשי". אנחנו עוסקים בעיקר בערכים הבסיסיים ביותר של מדינת ישראל – סולידאריות אזרחית. כשהממשלה לא נוהגת בסולידאריות אזרחית בסיסית ולא מתכוונת אפילו להחזיר את החטופים בעסקה, היא לא רק שוברת לנו רק את הלב. היא בעיקר שוברת לנו את המדינה.

צילומים: אלון קורנגרין

צומת נחשון

צילום: ח'י ברוכין

הנושא השני – ההפיכה המשטרית

חשוב להבין שאנחנו במבול של הצעות חקיקה שכל המטרה שלהן היא להחליש את שומרי הסף ולהשאיר אותנו עם פירורי דמוקרטיה. לזין וסער מציגים מתווה שבימים רגילים היה אפשר לדבר עליו, ולנסות לשפר אותו, אבל בימים שבהם אנחנו כבר יודעים שהממשלה מסרבת לוועדת חקירה ממלכתית, ושהיא מקדמת הצעות חקיקה הרסניות, עולה חשד כבד שמדובר בהסחת דעת. במסך עשן שנועד להציג את לזין כאילו הוא רוצה בפשרה. נתחיל מזה שלא מדובר בפשרה מהצד שלו כי היא לא נעשית בשיתוף אף מפלגה מהאופוזיציה. נמשיך בזה שלפי ההצעה, הרכב הוועדה לבחירת שופטים יכול שני שרים, שני ח"כים, שלושה שופטים ושני עורכי דין (במקום נציגי לשכת עורכי הדין), אחד לפי בחירת הקואליציה והשני לפי בחירת האופוזיציה. שום דבר לא מבטיח ששני ה"משפטנים" מטעם המפלגות הפוליטיות יהיו עצמאיים. ההיפך. מבטיחים לנו למעשה בחירה של שופטים שהם ימנים קיצונים או שמאלנים קיצונים, ובעיקר כאלה שמוצאים חן בעיני פוליטיקאים. על הדרך לזין וסער גם מבטלים את עקרון הסניוריטי, מה שמבטיח שפוליטיקאים יוכלו להבטיח גם את זהות נשיא בית המשפט העליון. המתווה הזה אמור להתחיל רק עם הכנסת הבאה, שזה בסדר, כי כך צריכות להיות הצעות חוק לא פרסונאליות. אבל, אם היה לזין ולסער רצון טוב אמיתי הם היו מבהירים שבגלל שהכוונה של המתווה שלהם לחול רק מהכנסת הבאה, הרי שהם מבטיחים שבכנסת הנוכחית, לזין יכנס את הוועדה לבחירת שופטים, ימנה שלושה שופטים שחסרים שם, גם אם לא מדובר במועמדים שרק הוא רוצה, וכמובן ימנה את השופט עמית לנשיא בית המשפט העליון. אבל הם לא מבטיחים זאת, מה ששוב מעלה את החשש שהמתווה הזה הוא יותר איום על שופטי בית המשפט העליון מאשר מתווה פשרה כנה ואמיתי.

אם לזין וסער באמת רוצים להראות כוונה לאחות את הקרעים בעם שיגנו את חוק רדיפת מורים שכבר התקבל בכנסת, ומאפשר פיטורין של כל איש או אשת חינוך שתומכים בטרור. מי יפרש מהי תמיכה בטרור? מנכ"ל משרד החינוך. עושה דבריו של שר החינוך.

כשלנו בלעצור את החוק הנורא הזה. בואו לפחות נעשה הכל כדי לעצור את חוק הטיית בחירות - תיקון סעיף 7א לחוק יסוד הכנסת. הקואליציה נחושה לנצח את הבחירות הבאות לא בצורה הוגנת, אלא באמצעות הטיית הבחירות. מה עושים? מתקנים סעיף בחוק היסוד שמוציא את כל המפלגות הערביות מהכנסת. לא תהיה להן בכלל אפשרות להתמודד לכנסת כי ועדת הבחירות תפסול אותן מיידית. איך משכנעים את הציבור בישראל? כמו כל דבר שעושים מאז ה-7 באוקטובר. משכנעים את הציבור שהם פועלים כדי למנוע טרור. הבנתם? מתקנים את חוק היסוד כך שאפשר יהיה להוציא כל מפלגה תומכת טרור או שיש בה מועמדים תומכי טרור. לא צריך לאסוף מספר התבטאויות שמראות אינדיקציה ברורה לתמיכה בטרור, כפי שמחייבת הפסיקה היום. מספיקה התבטאות אחת שהקואליציה ועושי דבריה יפרשו כתמיכה בדברי טרור זהו. יש להם רוב בוועדת הבחירות המרכזית והמעומד והמפלגה בחוץ. אין ביקורת של בית משפט. לא צריך. בלי המפלגות הערביות, הקואליציה הנוכחית משיגה רוב בקלות. רוב ענק. אל תטעו. זה לא יעצור במפלגות הערביות (וגם זה חמור כלשעצמו). כל מי שמתנגד לקואליציה על הכוונת. כולנו. אסור לתת לתיקון הזה לעבור.

ואסור להתיימש. שלא תבינו לא נכון. כל הפגנה חשובה, כל נוכחות חשובה, כל חולצה שתלבשו שתזעזע כמה שיותר ותפסיק לנרמל את מצב החטופים, תפעיל לחץ על הממשלה ותביא אותם בסוף אלינו. תתנגדו! דברו על זה בכל זמן, כל הזמן.

תל אביב

צילום: עודד אנגל

צילום: אלון קורנרין

תל אביב

צילום: ליאור שגב

יאיר אלוני | איש הימין, תעשיין, טייס קרב בדימוס

חיפאים יקרים, זוהי הפעם השנייה שאני זוכה בכבוד לדבר לפניכם. באתי מהימין וגדלתי בבית של לוחמי חירות.

כאן לידנו במפרץ חיפה, לפני 78 שנים נשפך דמם של לוחמי חירות. דם של לוחמים שעלו לגרדום בכלא עכו בעודם שרים את שירת התקווה, דם של לוחמים שהפילו את חומות כלא עכו בניסיונם לשחרר את חבריהם האסורים, ובקריית אתא הסמוכה, ניצבת האנדרטה לזכר הנופלים בבתי המלאכה של הרכבת - - כולם היו לוחמי חירות ולכולם היה חלום משותף - - מדינת ישראל עצמאית ודמוקרטית.

בשנתיים האחרונות נפל דבר, ממשלת ישראל מרסקת את חלומם של אותם אנשים שנלחמו להקמת המדינה, קמה ממשלה שפועלת להפיכה משטרית, מדמוקרטיה לדיקטטורה, ממשלה שמפקירה את שבוייה וחטופיה, ממשלה שהפכה את "צבא העם" למגרש משחקים פוליטי.

אסון ה-7 באוקטובר הכה בכולנו. עם ישראל כולו (פרט למשתמטים הנצחיים) התגייס להגן על המדינה היקרה הזו. 14 חודשים נלחמים אנשי המילואים תחת אש מתוך אמונה שמאחוריהם עומדים אנשים אחראים, "קודקודים" בשפתם, שיוודאו שדמם לא ישפך לריק ושלא יהיו ל"בשר תותחים".

המלחמה בעזה הסתיימה לפני מספר חדשים ובשעה זו לא נשקפת כל סכנה למדינה מחזית עזה. אנשי המילואים התגייסו לא על מנת לשמור על שלמות הקואליציה, ואין כל סיבה בעולם שתיפול, ולו שיערה אחת משערות ראשו של לוחם, למען הישרדות פוליטית של ממשלה זו או אחרת. העומס על אנשי המילואים הוא עצום, משפחותיהם קורסות, ושורותיהם מידלדלות, שוויון בנטל זה צו השעה אך אין זה מעניין את הפוליטיקאים ששולחים את בנינו לקרב.

הם לא מתרגשים מההודעה הנוראית "הותר לפרסום", הם לא מגיעים ללוויות קורעות הלב, ליבם אינו מחסיר פעימה מדפיקה בדלת באישון לילה, הם לא מתייסרים מכאבי הפצועים, הם לא מבקרים במחלקות השיקום ואינם צופים שם בעשרות הצעירים קטועי האברים ושנתם אינה נודדת מהסיוטים החוזרים שחווים הלומי הקרב.

חברי הממשלה עסוקים בשלהם וממוקדים בשלוש מטרות - כוח, כסף וכבוד.

ואתם חיילי המילואים, נוכחתם לדעת כי במידה ותפלו בשבי, אף אחד מחברי הממשלה, ובמיוחד העומד בראשה, לא ימהרו לפעול לשחרורכם.

אתם רואים כיצד ממשלת ישראל פועלת לריסוק מערכת המשפט הקיימת, מהלך שחושף אתכם למעצרים בחו"ל, כפי שארע לאחרונה, אתם תמצאו עצמכם במדינה זרה חסרי הגנה משפטית.

הגיע הרגע לעצור ולתכנן מסלול מחדש.

זה הזמן שלכם אנשי המילואים להודיע שמילאתם את תפקידכם במסירות ובנאמנות ובמידת הצורך תמשיכו להגן על המדינה, אך אינכם מוכנים לשמש עוד כחיילים על לוח השחמט הפוליטי ואתם דורשים לראות את המוני המשתמטים נלחמים לצידכם.

בידכם הכוח. - כפי שהפכתם את הקערה על פיה בלחימה כך בכוחכם להביא את השינוי ולהפוך את המקום הזה ראוי להקרבתכם.

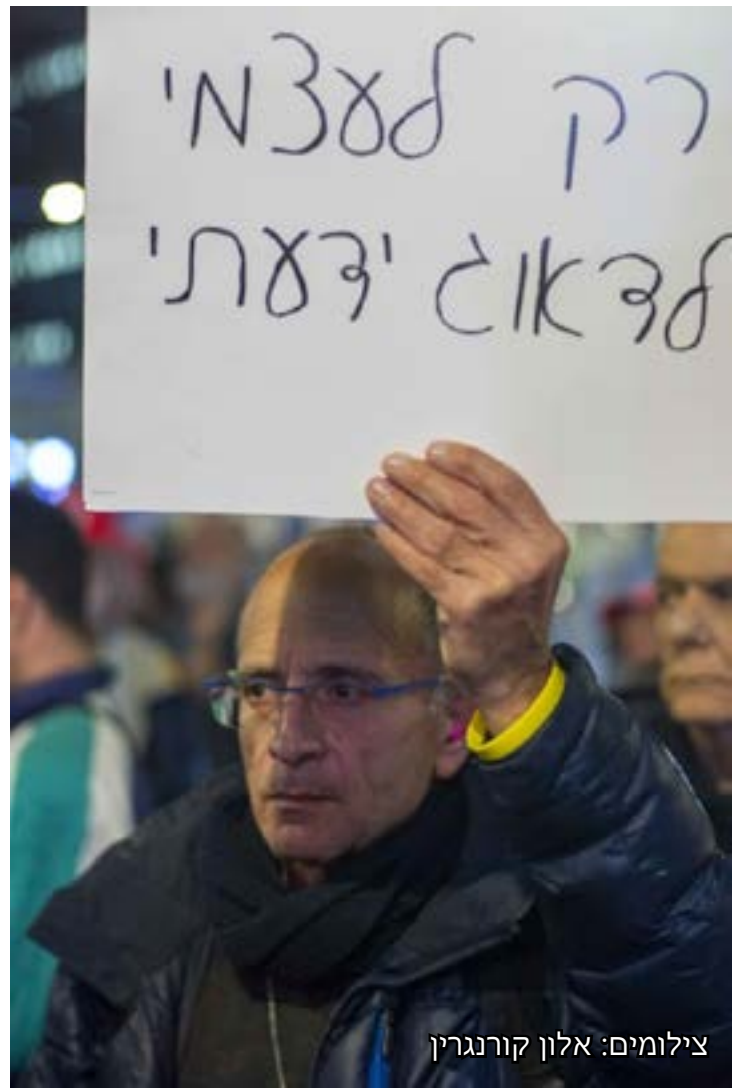
9 חודשים לאחר שנתניהו אמר בשחצנות האופיינית לו "אנחנו כפסע מהניצחון, נחסל את חמאס גם ברפיח" ממשיכים ליפול טילים בעוטף עזה, קברים חדשים נחפרים מדי יום ללוחמים שנופלים בלחימה מיותרת ומי שעניו בראשו מבין שלחץ צבאי לא מחזיר חטופים.

ממשלת ישראל משחקת את "משחק הדמים" שלה עם סיסמה ריקה מתוכן, "ניצחון מוחלט", ובכך משלימה את מלאכתו של סינוואר.

ביודעין ובדם קר היא מפקירה את החטופים בעזה, מדברים על "עסקה" כאילו שאנחנו מדברים על סחורות ולא על בני אדם חיים ומעונים, 28 אזרחים וחיילים שהגיעו חיים לעזה נרצחו והנותרים, חיים על חוט השערה ונתניהו הוא האיש המחזיק בידיו את פתיל חייהם.

אמש הורה כץ לצה"ל: "אם העסקה לא תצא לפועל יש להביא להכרעת חמאס" ובמילים לא מכובסות, כץ מכין את האור הירוק לחיסול אנשי החמאס יחד עם החטופים.

ולקהל היקר הזה אני אומר, זה בידנו, רק אנחנו יכולים להפסיק את המלחמה הארוכה הזו ולהביא להצלת שארית החטופים, לולא יצאנו לרחובות לפני שנתיים היינו חיים היום בדיקטטורה פשיסטית משוללי זכויות, אתם לוחמי החירות של הדור הזה.

אלוף במיל' נעם תיבון | אלוף במילואים בצה"ל

לחיפאים שמשרתים אוהבים ונלחמים עבור המדינה – ערב טוב, כמה שאני מעריך את הנחישות שלכם. בחודש יוני 2023, לפני המחדל הגדול בתולדות מדינת ישראל בשיא ההפיכה המשטרית דיברתי כאן בחיפה והזהרתי: שממשלת המשתמטים של נתניהו פוגעת בצה"ל ופוגעת בביטחון ישראל. אבל גם אני לא ידעתי כמה נורא יהיה האסון שהם הובילו אותנו אליו.

ועכשיו, איך אנחנו קמים? איך משקמים את ישראל?

במדינת ישראל יש היום ציבור גדול ומגוון שלוקח חלק בהגנה על המדינה. אנחנו נלחמים כתף אל כתף – חילונים ודתיים, יהודים ומיעוטים, בוגרי הנוער העובד, הצופים ובני עקיבא. ואתם כאן, הערב, חלק מרכזי מהציבור הזה – נלחמים על עתיד המדינה.

ואני רוצה למקד יש לנו שלוש משימות גדולות.

1. עסקת חטופים וסיום המלחמה בעזה. זה הדבר הנכון לביטחון מדינת ישראל זה יאפשר לנו להתחיל לשקם את היישובים שנפגעו, ולהתמקד בראש הנחש -איראן . בלי החזרת החטופים לא יהיה ניצחון.
2. הקמת ועדת חקירה ממלכתית כפי שדורשות אלף משפחות שכולות ונפגעי השבעה באוקטובר. חייבים להקים ועדה כזו, כדי למנוע "שבעה באוקטובר" נוסף.
3. לעצור את חוק ההשתמטות הבזוי שהממשלה מנסה להעביר, חוק ראשון בהפיכה המשטרית. במקומו, צריך ליישם את החוק הקיים, חוק שרות ביטחון, שמחייב את *כולם* לשרת בצה"ל. חסרות לנו שלוש אוגדות, 12,000 לוחמים. זה לא רק שוויון בנטל זה לא רק שוויון בדם, זה צורך מבצעי דחוף.

זכרון יעקב

בשבעה באוקטובר, כאשר כל המערכות קרסו, נסעתי עם אשתי גלי לקיבוץ נחל עוז, שם גרה המשפחה של הבן שלי אמיר. בדרך פגשנו והצלנו את בר וליאור, זוג מקסים שברחו ממסיבת הנובה, וגם לוחמים אמיצים מחטיבת הצנחנים ויחידת מגלן, שנפצעו בכניסה לנחל עוז.

כל אדם כזה שפגשנו בדרך והכנסנו לאוטו שלנו, אילץ אותנו להסתובב ולהתרחק מקיבוץ נחל עוז, היעד שלנו. לנסוע נגד הכיוון. אבל עשינו את זה שוב ושוב, כי בדי-אן-איי הישראלי יש ערך קדוש: לא משאירים אף אחד מאחור. לא מפקירים פצועים בשטח.

לצערי, ממשלת חוק ההשתמטות של נתניהו, מוחקת את הערך הישראלי הקדוש הזה. זו ממשלה שמפקירה את החטופים למוות והתעללות בעזה, מפקירה את המילואימניקים והלוחמים לבד בחזית, מפקירה את ביטחון המדינה לטובת שיקולים פוליטיים.

זו גם הזדמנות שלי להעביר מסר למכונת הרעל שמרעילה את החברה הישראלית- אנחנו לא נוותר לכם, אנחנו לא מפחדים מכם ואנחנו ננצח אותכם.

המשימה שלנו היא לאחד את הציבור המשרת בישראל.

להפיל את ממשלת חוק ההשתמטות.

ולהתחיל לשקם את מדינת ישראל שלנו.

ישראל צריכה ממשלה ציונית, דמוקרטית, חזקה ורצינית. אני מבטיח להילחם על זה כמו שנלחמתי בשבעה באוקטובר, ואני רוצה שגם אתם תתחייבו: להגיע להפגין ולהביא את כולם, לעלות לכנסת, לעמוד עם משפחות החטופים, להיאבק יחד עם המשפחות השכולות. לא לוותר, לא להוריד את הרגל מהגז.

בציבור המשרת "כל אחד הוא אור קטן וכולנו אור איתן" - יחד עד לניצחון.

מיכל סלע | ממובילות מחאת קיסריה

463 ימי מלחמה, ומאז אני לא מברכת לא בבוקר טוב ולא בערב טוב. לא כי לא טוב. כי רע, כי גרוע, כי עוד לא המציאו את המילה בעברית שתכיל את הטבח הזוועה השואה והמשוואה שנוצרה כאן. אני מיכל סלע, ולפני שאני אדבר על משהו בכלל, אני רוצה להתחיל בהתנצלות ברמה האישית. אני מבקשת את סליחתכם, ילדי הפרטיים, שלא הצלחתי לעצור את הטירוף לפני שהתגייסתם. בשבעה באוקטובר כשנשים ילדים וגברים, אזרחי הנגב המערבי נחטפו ממיטותיהם, כשאנשים צעירים חגגו את החיים ונרצחו,

אז נשבעתי לעצמי שאעשה כל מה שנדרש כדי שהאשם יעוף מחיינו. הצבעתי עליו באופן אישי יחד עם חברי למוקד קיסריה, שהיה הראשון שחזר אל האספלט. 21.10.23. אבל אני לא כאן כדי לדבר עלי. או לדבר על ממשלת אוכלי המוות והמקריב בראשם ועל הספין היומי, או טרפוד והקרבת חטופים. אני כאן לדבר אלינו, אליכם. חוקי המשחק השתנו.

כדאי שנכיר בכך!

בעוד שאנחנו קוראים לאי ציות, הם מזמן לא מצייתים, מודיעים בגאווה שהחוק הוא עניין של בחירה, מתי שנוח אז בג"צ, ומתי שלא אז לא. הם משחקים בראש שלנו עם המונח חוק ההשתמטות. נותנים לו יד, בעוד שאני רוצה להזכיר לכולנו שהחוק מורה על כל נערה ונער במדינת ישראל להתגייס. החוק. לא הפקודה. ובעצם, החוק המדובר הוא הרחבת הפטורים והפריזיטיות, בעוד אני ואתם נמשיך לשלוח את הילדים שלנו לצבא. אנחנו מגש הכסף שעליו ניתנת להם המדינה. חיילים, מיסים, ציות לחוקים, נימוסים. הסמרטוט, הרצוג, אמר שהדמוקרטיה תוססת, הוא בטח מתכוון לזה שלמראית עין, הם הפשיסטיים עוד נותנים לנו להפגין.

כל עוד לא נחרוג מההסכמה השקטה, ואם נחרוג יעשו לנו משפט שדה לראווה, יכלאו אותנו ויאשימו אותנו בטרור. חוקי המשחק השתנו. אנחנו נערכים ליום פקודה. עלייה למוסדות השלטון בירושלים. אין לנו את הפריבילגיה לשבת בבית ביום הזה, או להישאר במוקדים הקרובים אליו. אנחנו צריכים להיות מוכנים לשלם את המחירים האישיים על מנת להיות ראויים. זה לא יהיה יום או יומיים. לא עוד הפגנה. נעלה מצוידים לשהייה ארוכה, נפסיק את היומיום שלנו.

המחיר האישי של עימות והתעמתות הוא מחיר קטן לעומת חיים בדיקטטורה. הם בונים על הפחד שלנו. על השתיקה. אני בונה על הנחישות שלנו. על העובדה שאנשים כמוני כמוכם חלמו והקימו פעם אחת את המדינה. המאבק יהיה ארוך. אבל הפעם הוא חייב להיות מוכרע! אני רוצה להיות אמא ראויה לילדים שלי.

אני רוצה שהם ידעו שמי שיושב במשכן הכנסת ושולח אותם אל הקרב יהיה מוכן להחזיר אותם אם יקרה להם הנורא מכל. ובשביל זה, אנחנו צריכים לעמוד איתנים. כתף לכתף. לחבק את החברים שנשברים. לראות את המהלך מצליח. להאמין. אומרים שהתקווה מתה אחרונה. וכל עוד יש 98 חטופים בעזה וחיילים שנהרגים על קידוש אשם לנו אסור לאבד אותה. זאת המלחמה שלנו. היומיומית. גם כשהכל נראה אבוד. כי זה לא אבוד. זה מה שהם רוצים שנחשוב! אנחנו צריכים להילחם בשבילם על הבית. הליברלי. על הבית שמאמין ומקדש את החיים. ומילה לארגון הפשע הקרוי ממשלת ישראל, לאשם בראשה ולאשתו המורשעת שברחה מן הארץ: 'אתם שיניתם את החוקים' ואנחנו מתכוונים לנצח אתכם ולהעיף את כולכם, ולהאשים אתכם בפשעים נגד מדינה שלמה.

צילום: אלון קורנגרין

צילום: אלון קורנגרין

עו"ד רותם פרלמן פרחי | ממובילות מחאת חיפה

ערב טוב,

לפני שנתיים נכנסנו, בעל כורחנו, לסחרור המסוכן של שינוי המשטר בישראל, ומאז אנחנו מתבוננים בתדהמה ובתימהון כיצד ממשלת הזוועות קורעת את החברה הישראלית לגזרים. אחרי הטבח ב-7 באוקטובר, שהאחריות לו, היא כל כולה של הקואליציה, היתה לחבריה הזדמנות להכות על חטא-ההודיע על הקפאת ההפיכה, לקחת אחריות על הטבח, להחזיר את החטופים ולצאת לבחירות.

במקום לעשות את המעשה האחראי, הנורמטיבי והאנושי המתבקש, הממשלה יצאה למלחמה אינסופית, הפקירה את החטופים, התנערה מכל אחריות, המשיכה לפלג את החברה ולהסית נגד הצבא, נגד השב"כ, נגד היועמ"שית לממשלה, נגד בית המשפט העליון ונגד אזרחי המדינה - לרבות אלה שהצילו אותה ב-7 באוקטובר.

חברי הקואליציה ממשיכים להתעלל באזרחי המדינה באופן שהוא פשוט סדיסטי (ע"ע הריאיון עם שמחה רוטמן בידיעות אחרונות) - הפקרת החטופים, כולל מבצעי השפעה בוגדניים נגד המחאה להשבתם; קידום חוק ההשתמטות בעת שהציבור המשרת והנושא בנטל נאנק ונחנק, וכעת, בלי בושא ובלי מעצורים - הסתערות מחודשת על הוועדה למינוי שופטים, שאם תצלח - תשים סוף לעצמאות הרשות השופטת בישראל, ובכך גם לדמוקרטיה הישראלית.

על פי מתווה לוי-סער, מינוי השופטים יעשה על-ידי פוליטיקאים בלבד. בוועדה אמנם אמורים להמשיך לכהן שלושה שופטים, אך הרוב הדרוש לבחירת שופט לבית המשפט העליון יהיה חמישה חברים בלבד מתוך תשעת חברי הוועדה. בנוסף לכך, תבוטל חברותם בוועדה של שני נציגי לשכת עורכי-הדין ובמקומם ימונו נציגים של הקואליציה והאופוזיציה (כי מה שווה לשכת עורכי הדין אם אנחנו לא שולטים בה?!). משמעות הדבר שלשם בחירת שופט בית המשפט העליון תידרש רק הסכמתם של ארבעת נציגי הקואליציה וחבר נוסף אחד בלבד מבין שני נציגי האופוזיציה בוועדה, תוך הפיכת השופטים בוועדה למשקיפים מן הצד. המהלך הזה עלול להביא לכך שלבית המשפט העליון ימונו שליחים של הפוליטיקאים, שעמדוניהם קיצוניות ואשר אינם מחויבים לפסוק לפי הדין אלא לפי האינטרסים של שולחיהם. מהלך זה יהפוך את בית המשפט העליון לגוף שאינו שונה במהותו מן הכנסת.

אם לא די בכך, ההצעה נועדה להגביל באופן ניכר את הביקורת השיפוטית שכן לא ניתן יהיה להחיל ביקורת שיפוטית על חוקי יסוד, תוך הסתמכות מוחלטת על כך שהם יחוקק בהליך "שונה מחקיקת חוק רגיל", בלי שהובהר מהו ההליך המיוחד הזה. כמו כן, לא ניתן יהיה להכריז על בטלות חוק שסותר הוראה בחוק יסוד - לרבות חוק שפוגע שלא כדין בזכויות האדם - אלא בהסכמת לפחות שמונה שופטים, גם כאשר ההרכב כולל תשעה שופטים בלבד. לאור כך שבהתאם להצעה, לפחות מחצית מחמישה-עשר שופטי בית המשפט העליון יהיו מי שנבחרו על-ידי הממשלה, למעשה, משמעות הדבר שלא ניתן יהיה עוד להחיל ביקורת שיפוטית על חוקים.

מאז פורסם המתווה שהוסכם בין מחריבי הדמוקרטיה הישראלית, יריב לוי, לבין האופורטוניסט העלוב ביותר בפוליטיקה הישראלית, גדעון סער, (שניהם למקרה שמישהו שכח - אנשי קואליציה נעדרי כל אמון מהציבור על פי כל הסקרים) נשמעים ויכוחים אם זה כן בהסכמה או לא בהסכמה, כן פשרה או לא פשרה.

אז, הסכמה - זה לא. גם לא פשרה. מדובר בהשתלטות פוליטית על מערכת המשפט, שאין עליה הסכמה - לא של האופוזיציה ובטח לא של אנשי המקצוע מתחום המשפט החוקתי, ועם כל הכבוד והזהירות הנדרשים - מעורבותם של אבות שכולים, שאינם נבחרו וציבור ואין להם כל הבנה או מומחיות בתחום, אין בה כדי להכשיר את השרץ הזה, שהוא מתועב בדיוק כפי שהיה לפני אסון ה-7 באוקטובר שהביא עלינו למרבה הזוועה עוד אלפי אבות שכולים.

אך חשוב מכך, הוויכוח הזה עקר לחלוטין שכן לקואליציה הזו אין שום מנדט להמשיך לקדם את ההפיכה המשטרית - על אחת כמה וכמה בזמן שאנחנו עדיין במלחמה האיומה בתולדותינו, חיילים נהרגים כל יום והחטופים עוברים גיהנום בשבי. החברה הישראלית במצב הכי מפורק, חבול ופצוע בתולדותיה, ומה שיש לממשלה הזו להציע זה רק עוד מהפירוק הזה, תוך התעלמות מהפצעים שדורשים ריפוי. מה זה אם לא התגלמות הסדיזם?

הרי כל אחד מחברי קואליציית הדמים היה צריך להתפטר ב-8 באוקטובר 2023 ולא להראות לעולם את פרצופו בציבור, אך בישראל 2025 בה אבדה לחלוטין הבושה, הם ממשיכים בחופשיות במסעם לריסוק ישראל, והם לא יעצרו עד שמלאכת הפירוק תושלם.

ולכן, עם השלטון הזה אסור להיכנס לשום סוג של הידברות - רק להעיף אותו לכל הרוחות! ואז להתחיל לשקם ולתקן, לבנות כאן מחדש דמוקרטיה ליברלית משגשגת שמאפשרת ביטחון, שלום ואיכות חיים.

ד"ר יואב גרובייס | פסיכולוג קליני

ערב טוב ותודה שאתם פה. בתור פסיכולוג אני שואל את עצמי, איך נוכל להכין את עצמנו לקראת הימים והשבועות הקרובים - ולסערת הנפשות שצפויה לנו?

מצד אחד, אחרי 470 ימים ולילות שבהם היטלטלנו כולנו בין ייאוש לתקווה, נדמה כי סוף סוף עומד להגיע הרגע שלמענו נאבקנו ונלחמנו. במרחק שעות, במרחק נגיעה - יש סיכוי ממשי שאנשים שאנחנו נושאים בלבנו כבר חמישה עשר חודשים, עומדים סוף סוף לחזור הביתה. מצד אחר, הרגע הזה הוא לא רגע - גם בתרחיש הכי אופטימי, הוא צפוי להימשך ולהתארך על פני חודש וחצי, שירגיש כמו נצח; ובכל רגע לא תהיה שום ודאות לגבי הרגע הבא אחריו. בכל רגע, כוחות החושך ימשיכו לנסות לסכל את הרגע הבא. ובכל רגע יהיה מוטל עלינו להמשיך להיאבק כדי להבטיח אותו.

מצד אחד, אנחנו רוצים כל כך לשמוח בחזרתם. רוצים כל כך לנשום סוף סוף לרווחה. מצד אחר, השמחה על אלה שיחזרו בחיים תהיה מהולה ביגון על אלה שלא; ההקלה שתתלווה לחזרתם תהיה מהולה באימה מהמפגש עם מצבם, אחרי חמישה עשר או שישה עשר חודשים בגיהינום; המתח לא ירפה עד לשנייה האחרונה של השלב האחרון; והזעם על הפקרתם הפושעת אולי לעולם לא ייתן מנוח.

כלל לא בטוח שעומדות לרשותנו המילים כדי לתאר את מה שאנחנו עתידים לחוות בשבועות הקרובים - שילוב של חלום וסיוט; רכבת הרים רגשית - תלולה וסוערת: הורים יתאחדו עם ילדיהם, ילדים עם הוריהם, בני זוג אלה עם אלה, סבים וסבתות עם נכדיהם - והלב של כולנו יעלה על גדותיו. ובאותו זמן ממש נהיה עם אלה שתקוותיהם יתרסקו באכזריות - והלב של כולנו יתרסק ביחד איתן. ואלה יראו את אלה - ואלה את אלה, אחרי שנאבקו ביחד וחלמו ביחד וגורלם נשזר יחד לעד.

וכל הרגעים האלה יתערבבו יחד: עוד זה מדבר זה בא, כמו שקף על גבי שקף - בשורה על גבי בשורה, שידור על גבי שידור, בכי של שמחה על גבי בכי של צער, התרגשות חנוקה על גבי קריאת שבר, איחוד על גבי פרידה - הכול יתערבב יחד, בלי שהות לעכל. בלי שהות להסדיר נשימה או דופק. לא ברור איך הנפש שלנו תוכל לשאת את כל זה. אבל גם לא תהיה לנו ברירה אלא לשאת את זה - כי לא תם ולא נשלם.

כי הרצון שלנו להירפא ימשיך להיות מותקף ללא הרף וללא רחם; כי כוחות החושך ימשיכו לעשות כל שביכולתם כדי להמשיך לסכל, להתעלל ולהתאכזר; כי אוהבי המוות, הנקרופילים שמצדיעים למלחמה ודם, ימשיכו לנסות לנצח את אוהבי החיים; כי אלה שהפקירו לא הפכו פתאום את עורם, לא הכו על חטא ולא גילו את האור; כי כמו בכל 470 הימים והלילות שחלפו, הישרדותם בשלטון היא הדבר היחיד שחשוב להם, ושלמענה יהיו מוכנים בכל רגע לגדוע את תקוותינו ולהאריך את ייסורינו - בלב גס וערל.

כי בחסות הקשב שיוסט וסערת הרגשות שתאחז בנו, הם ימשיכו להתקיף את אדני הדמוקרטיה במסע ההרס שהכריזו עליה.

ולכן עלינו מוטל להמשיך לעמוד על המשמר. עלינו מוטל להמשיך לעמוד לצד המשפחות שיקיריהן טרם חזרו. עלינו מוטל להמשיך לאחוז עבון - ועבור כולנו - בתקווה שיחזרו, ובתקווה שחזרת כולם תהיה צעד ראשון בדרך לשיקום ולריפוי של החברה הישראלית. עלינו מוטל לחבק את אלה שיאבדו

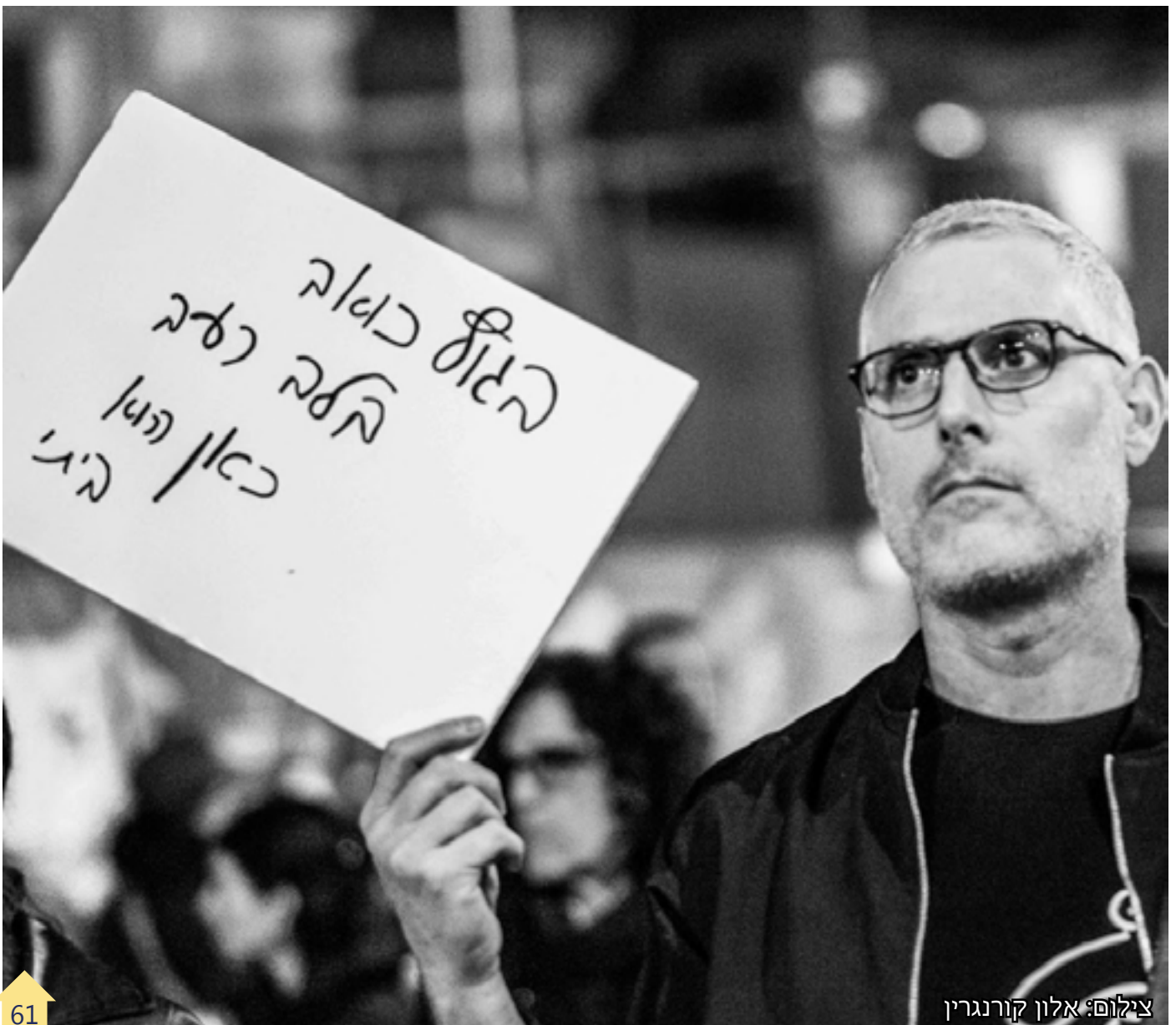
את היקר להם מכול. ועלינו מוטל גם לא להשאיר לבד את אלה שזכו לקבל את יקיריהם בחזרה – כי ההתמודדות שלהם לא תמה, והשיקום שלהם יהיה ארוך.

ובזמנית, עלינו מוטל גם להמשיך להילחם נגד האיומים מבית על הדמוקרטיה, שהיא צורת המשטר היחידה שבה תיתכן בריאות נפשית לאורך זמן – ושבה המוות לא קדוש יותר מהחיים. מוטל עלינו הרבה, ואי אפשר הכול בו-זמנית; חלקנו נהיה עם אלה וחלקנו עם אלה, בגזרה אחת או אחרת – אבל אם לא נעשה זאת כולנו, לא נזכה להשיב לעצמנו את עצמנו – ולא נוכל להירפא. הלוואי שיחזרו כולם.

הלוואי שנהיה ראויים לכל אלה שלחמו, נפצעו ונפלו למענם.

הלוואי שנקום ונצמח מתוך השבר.

תודה רבה.

ערן צלגוב | פעיל חברתי, משורר ועורך בהוצאת "רעב", חי וכותב מבאר-שבע

(לא מתוכנן ומהבטן והלב)

אנחנו ביום ה-470 למחדל הנוראי הזה. לאסון. והנה יש איזה הבהוב תקווה. עסקה. הסכם בו יחזרו חטופים וחטופות הביתה. סיכוי להפסקת אש. סיכוי לסוף המלחמה. אנחנו מחזיקים את האוויר בבטן. אסור לנו להוריד את העיניים מהכדור. אנחנו בשלב קריטי. חייבים לשים לב מה קורה. לא לתת לזה להתפרק, להתמסס...

היום, 18.1, הוא יום ההולדת השני של כפיר ביבס בשבי, יום הולדת שנתיים. זהו גם תאריך ההולדת לאבא של פו הדב – א.א.מילן. לפני שנה הזמנתי לקרוא לכבוד כפיר ביבס הקטן ברדיו שיר מאת מילן. (ברשותכם.ן אקריא אותו בסיום דברי.) אבל ברגעים אלו שהעסקה הולכת ומתקמת ומתקדמת, אנחנו צריכים וצריכות לזכור שהרוע עדיין איתנו:

חייבים לעצור את המלחמה!

יש אנשים שרוצים להמשיך להרוג, שרוצים להמשיך את מסע הנקמה הזה –

חייבים לעצור את המלחמה, אם לא נעצור אותה זה לא ייגמר.

46,000 הרוגים בעזה זה דם שזורם ולא מרפה, חייבים להתעורר. ואני יודע שזה קשה: קשה לשמוע ולהודות – אבל חייבים לעצור את זה: בשביל העתיד של כפיר ביבס במדינה הזו, בשביל העתיד של הילדים שלכם, שלנו, של כולנו, חייבים, חייבים לעצור את המלחמה. חייבים להבין שאנחנו במצב נוראי של מנהיגות מושחתת קיצונית בחמאס וגם במדינת ישראל שיקלקלו את האפשרות לרגיעה ולהסכם ולעסקה - יש אנשים שרוצים להרוג, שרוצים להקים ישובים על גופות של ילדים, של חטופים, יהודים ולא-יהודים.

חייבים לזכור: ילדים לא הורגים, ילדים לא הורגים! חייבים להתעורר. בשביל כולנו. ושוב זה קשה להודות לשמוע ולהבין – זה לא כדי לפגוע באיש – זה כדי למנוע את המשך הפגיעה. באותו עניין: להתעורר – להוקיע גזענות ואלימות:

יש ראש עיר בבאר-שבע שמתגזען על ילדים – בושה. ראש איש שחזק על ילדים ולא מתיר רישום של ילד חסר מעמד לבית ספר – בושה. רקטור אוניברסיטת בן גוריון לא התיר להפגין נגד המשך המלחמה בגלל איומים באלימות, בגלל איומים באלימות מנעו הפגנה נגד המשך האלימות. חייבים לעצור!

אנחנו חייבים לשים לב איך מתקדמת העסקה, שלא יקלקלו לנו החארות שלנו או החארות שלהם ובואו נביא את היום הטוב הזה שכולם כל הקהילות מהים עד הירדן יחזרו הביתה ויחפשו דרך לחיות ביחד, למען העתיד של כולנו תודה לכולכם.ן ותביאו את השלום.

אנחנו שנינו / א.א. מילן
 לעברית ורישום ערן צלגוב
 היכן שלא אהיה, תמיד יש פו.
 תמיד יש פו ויש אני,
 כל שאעשה, רוצה גם הוא.
 "לאן היום?", אומר הפו,
 "נהדר, גם אני לשם ההוא...
 נלך יחדיו", אומר לי פו, אומר ההוא.
 "נלך יחדיו", אומר לי פו.

"בוא נפחיד אותם!" אני אומר לפו.
 "כן בוא", אומר פו לי.
 "אני לא מפחד", אני אומר לפו,
 אחזתי בכפתו וצעקתי "בו!
 דרקונים מטפשים!" והם --- פרחו.
 "לא פחדתי כלל", אומר לי פו, אומר ההוא,
 "לא מפחד כשיחד, אני והוא"

אז היכן שלא אהיה, תמיד יש פו,
 תמיד יש פו ויש אני.

"מה אעשה בלעדיך", אני שואל את פו,
 "נכון", אומר לי פו,
 "זה לא כף באחד, עדיף בשנים, דו,
 להיות ביחד", אומר הפו, אומר ההוא.
 "ככה זה", אומר לי פו.

"כמה זה אחת-עשרה כפול שתים?",
 שואל אני את פו.
 ("כפול מה?" שואל הפו אותי)
 "עשרים ושתיים, אם לא טעו".
 "הא, כך חשבתי גם אני", אומר לי פו.
 "זה לא פשוט, פעמים משהו,
 אבל ככה זה" אומר לי פו, אומר ההוא.
 "ככה זה", אומר לי פו.

"בוא נחפש דרקון", אני אומר לפו.
 "כן, בוא", אומר פו לי.
 חצינו נחל והדרקונים שם היו –
 "כן אין ספק, דרקון" אומר לי פו.
 "לפי המקור שלו, ברור. זה הוא.
 ככה הם", אומר לי פו, אומר ההוא.
 "ככה הם", אומר לי פו.

צילום: פאולינה פטימר

צילום: אלון קורנגרין

נס ציונה

צילום: גלעד פירסט

תודות

תודה לחברי המערכת ולצלמים:
 איתי אטר, אוניברסיטת תל-אביב
 דורון כהן, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
 אלון קורנגרין, אוניברסיטת בר-אילן
 צמרת ריקון, מכללת אורנים
 יאיר שגיא, אוניברסיטת חיפה
 רות שרץ-שובל, מכון ויצמן
 רוני גבע, אוניברסיטת בר-אילן
 עורך: אלון קורנגרין
 עריכה גרפית: רונית כהן-ספר

צלמים:

ELAN, אבי לנדמן, אדר איל, אורי קורן, אורנה
 קופרמן, אילת מרקוביץ, אלון בנקי, אלון קורנגרין,
 בני משי, בקר דור, גל מוסנזון, גלעד פירסט, דני
 שטרנפלד, דפנה יושע, הדס ענבר, הדס שניר,
 ורדית אלון-קורפל, חני ברוכין, יאיר פלטי, יעקב
 שרת, ליאור שגב, נועם חלבי סנרמן, עודד אנגל,
 פאולינה פטימר, ראובן ג.ש., רוני שפירא, רונית
 שפירו, רן דמבו, שני תמים

עד החטור
האחרון